

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

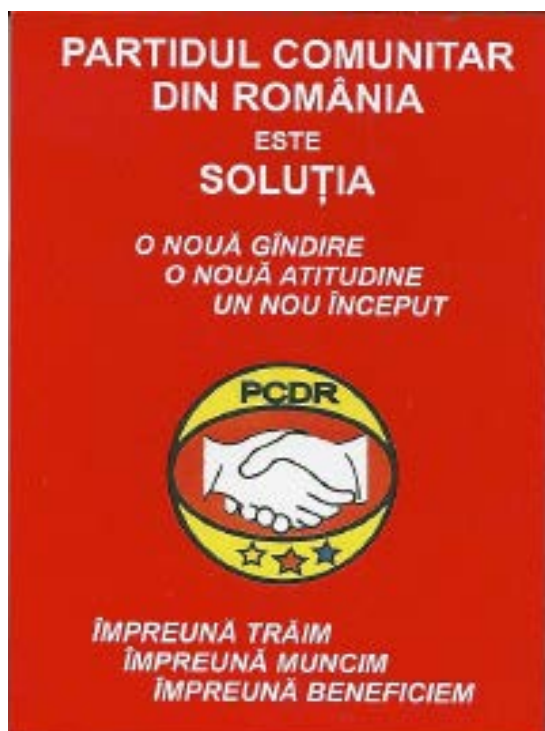
Nr. 12 (47) Decembrie 2015 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

La Multi Ani, România!

Calendar PCDR 2016

CEEA CE TREBUIE SĂ SE ÎNTÎMPLE, SE VA ÎNTÎMPLE!
INTERVIU CU TOVARĂȘUL
PETRE IGNATENCU,
PREȘEDINTELE PARTIDULUI
COMUNIST ROMÂN

Redactor-șef Alexandru Voicu: Ideea acestui interviu a apărut odată cu înregistrarea, pe 7 decembrie, a **Partidului Comunitar Din România** în Registrul Partidelor Politice aflat la Tribunalul București. Ce semnificație are acest fapt pentru dumneavoastră, tovarășe președinte?

Petre Ignatencu: Mă bucur pentru acest fapt precum un tată căruia i s-a născut fiul. Coincidența face ca data de 7 decembrie să fie și ziua mea de naștere, un cadou mai frumos ca acesta nici nu se putea.

A.V.: Care este funcția dumneavoastră în acest nou partid?

(continuare în pag. 2)

VIAȚA-I GREA, PRIMEJDIA-I MARE, SEMNE BUNE ANUL... N-ARE!

Parodiind binecunoscutele versuri „Iarna-i grea, omătu-i mare / Semne bune Anul are!”, rostite de colindători în ajun de An Nou potrivit strămoșștilor datini, și aflându-ne foarte aproape de cumpăna dintre anii 2015 și 2016, am intenționat să surprind situația internă și internațională în care ne găsim în aceste zile, ca și perspectivele ce ni se arată pentru anul în care în curînd vom pași...

Viața-i grea!

Astăzi, după 26 de ani de la cotitura pe care soarta României a luat-o o dată cu evenimentele din decembrie '89, viața românilor se prezintă, pe scurt, cam așa: o mică parte, formată din oameni de afaceri și politicieni, între care cu greu s-ar putea face deosebiri, trăiește cu mult mai bine ca în vremurile trecute, cînd tripotajele și averile erau verificate prin implacabila „Lege 18 / 1968 privind

(continuare în pag. 9)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1. Ceea ce trebuie să se întîmple, se va întîmple!..... pag.1
2. Viața-i grea, primejdia-i mare, semne bune Anul... n-are!..... pag.1
3. Partidul Comunitar Din România înregistrat pag.2
4. Jefuirea „democratică” și „liberală” a României..... pag.3
5. Rossotrudnicestvo la a 90-a aniversare..... pag.4
6. În Basarabia și Bucovina ocupate de URSS (5)..... pag.7
7. Gînduri persistente la problemele persistente ale României postsocialiste: 1990-2014 (4) ... pag.8
8. Pentru viață..... pag.11
9. Un exemplu strălucit de eroism în muncă al tineretului român... pag.11
10. Rulmentîștii..... pag.13
11. Din activitățile Centrului Rus de Știință și Cultură..... pag.14
12. Actualitatea venezueleană..... pag.15
13. Actualitatea cubaneză - convorbiri CUBA - SUA..... pag.15
14. Catedrala mîntuirii banului..... pag.16
15. Înstrăinare..... pag.16

(continuare din pag. 1)

PL: Sînt fondatorul acestui nou partid, părintele acestuia, aş putea spune, fără teama de a greşi. Ideea a fost exclusiv a mea şi îmbrăţişată de tovarăşii mei colaboratori, doar denumirea a fost ideea tovarăşului Liviu Lungu, aleasă dintre mai multe variante propuse de alţi tovarăşi la Plenara C.C. al P.C.R. din 28 martie 2015. Ulterior, tov. Lungu a acceptat să fie preşedintele Comitetului care a înaintat cererea de înregistrare a PCDR. la Tribunal şi, prin urmare, este oficial preşedintele partidului, cel puţin pînă la primul Congres care va avea loc pe 24 ianuarie 2016, cînd vor fi alese toate organele de conducere prevăzute de Statut.

A.V.: Observ că vă implicaţi activ în activitatea partidului, sînteţi şi membru al PCDR?

PL: Orice părinte trebuie să-şi ajute „fiul” să crească bine şi sănătos, şi asta încerc eu să fac, sper să o fac bine.

A.V.: Înţeleg că PCR. va continua să existe separat de PCDR., vreţi să explicaţi de ce şi în ce condiţii?

PL: PCR. îşi urmează calea pe care a plecat, cea de a lupta pentru recunoaşterea lui ca entitate politică legală în condiţiile scenei politice actuale, zisă şi democratică. Vom lua o hotărîre după ce Curtea Europeană pentru Drepturile Omului (CEDO) se va pronunţa, sperăm în favoarea noastră. Mă întreb, ce fel de democraţie este aceea cînd un partid, care a făcut istoria acestei ţări aproape o jumătate de veac, nu este lăsat să activeze în mod egal cu celelalte forţe politice, să se prezinte în faţa

electoratului suveran pentru a fi „judecat” pentru trecutul său, pentru programul său, să fie ales sau nu în organele puterii de stat, să se apere împotriva criticilor, acuzatorilor sau denigratorilor săi? Democraţia este valabilă pînă la comunişti şi comunism? Cînd e vorba

La Tribunalul Bucureşti, după ultima şedinţă de judecată: Petre Ignatencu, Liviu Lungu (preşedinte PCDR) şi Alexandru Voicu

de ei, democraţia şi drepturile omului nu mai sînt valabile? Se aplică oare principiul enunţat de Winston Churchill, fost prim-ministru al Angliei, mare anticomunist: „*orice crimă împotriva comunismului este scuzabilă!*”? Dacă este aşa, să ni se spună în faţă şi să nu se vorbească de respectarea Constituţiei, a drepturilor omului, democraţie etc. „*Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face*”, spune o veche zicală. Cîtă ipocrizie la aceşti „democraţi” postdecembrişti!

A.V.: Ce diferenţă este din punct de vedere ideologic între PCR. şi „fiul” său, PCDR.?

PL: PCDR. este proiectat a fi un altfel de partid comunist, a cărui ideologie nu este marxism-leninismul bazat pe „*dictatura proletariatului şi lupta de clasă*”, ci un

comunism – i-am spus noi comunitarism – bazat pe legile şi cutumele vieţii în comunităţi umane, care prevăd ca vector al dezvoltării şi al rezolvării problemelor sociale, colaborarea dintre membrii acestora şi nu concurenţa dintre ei, aşa cum se întîmplă în capitalism.

Asemănarea fundamentală dintre ele constă în faptul că ambele urmăresc construirea unei societăţi bazată pe o înaltă conştiinţă a oamenilor, fraternitate, libertate conştient asumată în cadrul comunităţii şi egalitate socială, după principiul „*de la fiecare după posibilităţi, fiecăruia după nevoi*” dar şi deviza „*O nouă gîndire, O nouă atitudine, Un nou început!*”

A.V.: Ce credeţi că se va întîmpla dacă CEDO va da câştig de cauză PCR. şi, astfel, acesta va fi înregistrat în Registrul Partidelor Politice, am în vedere existenţa în acelaşi timp atât a PCR şi PCDR.?

PL: Se va lua o decizie obiectivă şi realistă, sînt convins. Logic ar fi să se contopească şi să fie o singură entitate politică, cu un nume care să fie definitoriu pentru scopurile şi obiectivele sale.

A.V.: Se apropie cu paşi repezi un nou an, 2016. Vă rog să aveţi amabilitatea de a transmite un mesaj cititorilor *Revistei* „*Scânteia AS*”, membrilor PCR., ai PCDR, simpatizanţilor şi cetăţenilor ţării noastre.

PL: Transmit tuturor sincere urări de bine, multă sănătate şi fericire, să aibă parte de un an mai bun în 2016 decît cel care se va termina în curînd, şi să fie convinşi că **ceea ce trebuie să se întîmple se va întîmpla! LA MULŢI ANI!**

A.V.: Mulţumesc, tovarăşe preşedinte, pentru interviul acordat!

PARTIDUL COMUNITAR DIN ROMÂNIA ÎNREGISTRAT

PARTIDUL COMUNITAR DIN ROMÂNIA a fost înregistrat în Registrul Partidelor Politice la poziţia 84, luni 07.12.2015 şi deci îşi poate începe activitatea în slujba Comunităţii româneşti în general şi a CELOR CE MUNCESC în special, în deplină legalitate.

Prezentăm mai jos consemnarea din Registrul Partidelor Politice aflată la Tribunalul Bucureşti:

Nr. crt. 84 - PARTIDUL COMUNITAR DIN ROMÂNIA – înregistrat conform dispoziţiilor Deciziei nr. 60 pronunţată de Tribunalul Bucureşti – Secţia a V-a Civilă, în dosarul nr. 18652/3/2015, în şedinţa publică din data de 04.11.2015, definitivă prin neapelare la data de 24.11.2015 şi copia (parţială) a Deciziei Deciziei nr. 60, menţionată mai sus:

JEFUIREA „DEMOCRATICĂ” ȘI „LIBERALĂ” A ROMÂNIEI ÎN CEI 26 DE ANI DE LA LOVITURA DE STAT DIN DECEMBRIE 1989

Imediat după lovitura de stat din decembrie 1989 a început în România haosul general, haosul politic, economic și social. Politic, a fost înlocuită prin forță și diversiune orînduirea socialistă cu orînduirea capitalistă nedreaptă, coruptă și sadică. Această orînduire nu este umană, așa cum era orînduirea socialistă capitalismul nu respectă omul, care nu mai e o personalitate. În capitalism omul este o marfă, fără prea mare importanță. Pentru capitalism cei mai importanți sînt oamenii de afaceri, patronii, bancherii și fermierii. Nu oamenii de rînd, oamenii săraci, cei care duc greul în această țară.

După 1989, în economia națională a început un amplu proces de privatizare, de reformă-vînzare a tot ceea ce s-a construit în cei 44 de ani de socialism. Mai întîi a fost modificată Constituția României, apoi s-au elaborat și aprobat în Parlament două legi: *Legea Nr. 15/1990* prin care s-a trecut capitalul din proprietatea statului în proprietatea întregului popor (celebrele acțiuni) și *Legea Nr. 58/1991*, a privatizării. Ulterior au apărut *Legea minelor*, *Legea redevențelor* și alte legi nemernice, care au contribuit la distrugerea economiei naționale.

Acum, în 2015, *Institutul Național de Statistică (INS)* a comunicat că din 8.000 de privatizări-vînzări mai funcționează 2.000, celelalte 6.000 au fost falimentate și vîndute la fier vechi, practic nu mai există. Un fost prim-ministru de tristă amintire – nu îi spun numele pentru că nu merită, poate i-l va spune Parchetul – spunea că „*industria României este o grămadă de fier vechi*”, dar el era în acel timp șef de lucrări la Politehnică și pregătea ingineri pentru această „*grămadă de fier vechi*”. Cîtă ipocizie! Voi da cîteva exemple de distrugere a economiei naționale.

În București, *Fabrica INOX* distrusă, nu mai există nimic, *Fabrica de Ulei „Muntenia”*, *Întreprinderea „Vulcan”*, cea care fabrica pompe de foraj pe care le exportam inclusiv în America, *Întreprinderea „Marmura”*, *Fabrica textilă „Dacia”*, *Uzina de țevi „Republica”*, *Întreprinderea „Autobuzul”* și multe altele pînă la cifra de 6.000 în întreaga țară.

Voi descrie în cîteva cuvinte *Întreprinderea „Autobuzul”* din București. A fost înființată în anul 1953, producea autobuze și autoutilitare. Aici lucrau 6.200 de oameni care dispuneau de cantină-restaurant, cabinet medical, stadion de fotbal, cămin pentru nefamiliști, grădiniță și școală generală, locuințe gratuite pentru familii. În anul 2002 este falimentată, apoi începe jefuirea și vînzarea la fier vechi, așa cum au fost jefuite și vîndute toate fabricile și uzinele din țară. *Întreprinderea „Autobuzul”* trebuia doar modernizată...

Ce am pus în locul acestor întreprinderi, fabrici și uzine? Nimic! Nici o fabrică sau altă uzină mai performantă sau mai modernă. Am pus în schimb: haos, frica pentru ziua de mîine, șomaj (25% tineri), plecarea din țară a peste trei milioane de oameni, care au fugit din calea dezastrului economic în care se află România.

Imaginea locului în care a fost *Întreprinderea „Autobuzul”* din București este sinistă. În anul 2015 nu mai există decît cîteva ziduri unde era poarta de intrare, în rest este cîmp deschis plin de buruieni și arbuști, seamănă cu un zăvoi. O imagine dezolantă ca după un război, dar nu unul clasic ci un război economic pe care, din păcate, l-am pierdut.

Ruinele Întreprinderii „Autobuzul”

Un alt exemplu de jaf l-a stabilit Corpul de control al primului-ministru, care a constatat că în anul 2014 de la C.E.R. au dispărut 1.000 de vagoane de cale ferată. Au fost furate șinele de la calea ferată Deva-Brad, iar de curînd în gara Cluj-Napoca au fost incendiate șapte vagoane de călători de către oamenii străzii care locuiau în ele. Socialismul a construit, nu a distrus!

O altă ramură importantă a industriei a fost și ea distrusă. Mă refer la *Flota României*, care în anul 1989 număra 160 de nave. După anul 1990 a fost vîndută și nimeni nu răspunde de acest jaf. Cei implicați în distrugerea flotei nu au răspuns pînă acum în fața legii – ce se mai așteaptă?

Distrugerea industriei românești nu a ocolit nici *Industria Națională de Apărare*. Pînă în anul 1989 aveam o industrie de apărare performantă, fabricam aproape toată tehnica militară necesară, acum nu mai fabricăm cam nimic, totul trebuie importat, inclusiv cartușele. NATO me impune să creștem valoarea cheltuielilor militare la 2% din PIB... dar de unde tehnică militară, cînd noi nu mai avem industrie de apărare? De la ei, bineînțeles, ei așteaptă să ne vîndă toate deșeurile lor.

Armata Română a fost redusă drastic

din punct de vedere tehnic și numeric, ca o condiție a intrării în NATO în anul 2004. În absența industriei proprii de apărare, nu mai avem o armată independentă cum era Armata Socialistă. Acum Armata Română este carne de tun în Afganistan și în alte locuri, unde au murit pînă acum 26 de militari români, iar alții 160 sînt răniți și mutilați pe viață. 18 copii au rămas orfani de tată. Acești militari au plecat pentru a cîștiga un dolar, și acela găurit uneori de gloanțele și exploziile talibanilor... Armata Română trebuie să aibă în doctrina militară în primul rînd rolul de a-și apăra țara, pentru că dușmanii noștri nu sînt țările pe unde o poartă NATO.

O altă ramură a economiei românești este agricultura, care arată groaznic în anul 2015 față de anul 1989. Întreb retoric: cît este producția agricolă a României în anul 2015, comparativ cu 1989? Dacă am avea această cifră, am vedea diferența clară, precum și superioritatea organizării și dotării agriculturii socialiste față de agricultura capitalistă actuală.

Avem peste un milion de hectare de teren agricol nelucrat de 26 de ani, pe care cresc buruieni, organizarea lipsește, instituttele de cercetare agricolă au fost desființate, nu mai avem nici o bază de semințe românești. Fabricile de tractoare, utilaje și mașini agricole au fost falimentate și distruse, importăm de la americani semințe de porumb modificate genetic, fiind singura țară din UE care face acest import. În piață, 80% din legume și fructe sînt importate, fără gust și puternic chimizate. În socialism aveam peste 2,5 milioane de hectare de teren arabil irigate, acum au mai rămas cîteva sute, sistemele de irigații au fost distruse și furate, iar acest jaf nu a interesat pe nimeni...

O altă problemă a agriculturii este aceea că s-a vîndut pămînt străinilor, în timp ce alte țări europene nu fac acest lucru, de exemplu Ungaria. Noi sîntem slugi în propria țară, practic sîntem o colonie economică europeană, pentru că bogățiile țării nu mai sînt ale noastre, nu mai aparțin poporului român. Pădurile au fost tăiate în mod sălbatic de către unele firme străine sau românești, în lipsa unor legi ferme și fără echivoc în acest domeniu. S-au tăiat în fiecare an cîte 8,8 milioane de metri cubi de lemn și nu s-a împădurit nici măcar un hectar, știut fiind că o pădure se reface în 70 de ani. S-au furat 1,5 milioane de metri cubi de lemn din păduri, în valoare de 5 miliarde de euro, acesta este

←
prejudiciul adus statului. Pădurea reprezintă **aurul verde** al României! Acest fenomen nu poate să dispară cât timp corupție din România este generalizată, cuprinzând toate treptele sociale: polițiști, procurori, judecători, senatori și deputați. Socialismul a conservat pădurile, nu le-a tăiat sălbatic!

Tinerii sînt dezorientați, nu mai sînt școlile profesionale și de meserii, pentru că nu au unde să muncească după absolvire. Ei sînt amăgiți cu tot felul de licee și facultăți... degeaba, care profită de naivitatea lor. Șomajul în rîndul tinerilor este de peste 25% și foarte mulți dintre ei, în lipsa unei ocupații sănătoase, au luat calea drogurilor, alcoolului și prostituției. Un fost președinte al României, care parcă fusese președintele Zambiei și nu avea nici o responsabilitate față de calitatea învățămîntului din țara pe care o păstorise, spunea că „Școala românească scoate timpști”. Cîtă insolență! Mulți tineri, care reprezintă viitorul țării, au plătit cu viața consumul de droguri și etnobotanice – care va fi viitorul României cu acești tineri mutilați de societatea capitalistă în care trăim? Este dramatic! Trebuie să punem capăt distrugerii morale și psihice a acestor tineri, cărora capitalismul le oferă drept „educație”: șomaj, droguri, etnobotanice, alcool, infraționalitate, prostituție și pronografie prin internet, televiziuni, ziare și cărți. Toate aceste fenomene nocive pentru tineri nu au existat în România socialistă, tinerii erau educați în spiritul muncii și al respectului față de societatea în care trăiau – o societate sănătoasă – și reprezentau viitorul sigur al României. Astăzi, mulți tineri duc o viață amară în canalele orașelor, consumînd droguri și furînd. Fiind bolnavi de sifilis și SIDA, ei reprezintă un focar de infecție pentru toți cei din jur.

În cei 26 de ani de „democrație” și „liberalism” de acești tineri nu s-a ocupat nimeni. Această imagine jalnică nu se vede din Parlament, ci numai salariile și pensiile speciale. INS a comunicat că, în anul 2015, 67.000 de copii au abandonat școala. În județul Dolj, de exemplu, sînt 1.700 de copii cu unul sau ambii părinți plecați să muncească în străinătate. Cine se va ocupa cu educația lor? Fără o educație părintească, ei vor deveni viitori delincvenți, viitori consumatori de droguri și etnobotanice, viitoare cazuri sociale...

Învățămîntul din România arată jalnic la ora actuală, reforma fără sfîrșit a avut consecințe dezastruoase. În 26 de ani au fost date 114 legi (!), în școli se folosesc manuale alternative, în loc să fie ales unul și bun pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. Învățămîntul profesional și tehnic trebuie să fie unul practic, nu teoretico-filozofic, iar miniștrii învățămîntului să nu mai fie schimbați precum pantofii.

O altă problemă gravă a României este și asistența medicală, care acum este aproape în totalitate cu plată, pe cînd în România socialistă ea era în totalitate gratuită. În cei 26 de ani de „democrație” și „liberalism” nu s-a construit nici un spital sau policlinică, ele au fost construite doar pe hîrtie de toți miniștrii sănătății care s-au perindat pe la conducerea ministerului, mulți dintre ei – nefiind medici – luînd decizii în necunoștință de cauză. Multe spitale au fost închise, iar altele retrocedate tuturor strănepoților închipuiți, de exemplu: Spitalul de Dermatologie și Spitalul Clinic „Caritas” din București, Spitalul de Pediatrie din Timișoara și alte spitale și policlinici. Stațiunile balneoclimaterice au fost mai întîi falimentate și abandonate de statul român iresponsabil, apoi reformate-privatizate-vîndute tuturor mafioților care

au jefuit economia națională. Foarte mulți medici și asistente medicale au plecat din spitale în alte țări, pentru un salariu mai bun, căci statul român actual nu este capabil să salarizeze corespunzător corpul medical.

În încheierea acestui articol, voi enumera cîteva soluții care ar putea pune capăt jefuirii României:

1. Schimbarea din temelii – prin vot responsabil, nu prin forță! – a clasei politice care a jefuit sau a permis prin legi jefuirea României.

2. Re-naționalizarea economiei naționale vîndută mafioților (așa-ziiși „oameni de afaceri și „investitori”).

3. Reînființarea fermelor agricole de stat și a institutelor de cercetare în agricultură.

4. Abrogarea imediată a tuturor legilor economice aprobate din 1990 și pînă astăzi.

5. Impozitarea progresivă a veniturilor, nu așa cum este acum – 16% impozit, indiferent de valoarea venitului.

6. Instituțiile statului care răspund de aplicarea legilor să verifice fiecare contract de privatizare, dacă s-au respectat clauzele contractuale. Să nu se spună că aceste contracte sînt secrete, vînzarea avuției naționale nu este secretă! De ce nu se judecă asemenea procese? Pentru că se așteaptă prescrierea faptelor unor escroci. Vînzarea și jefuirea avuției naționale nu trebuie prescrisă niciodată, pentru că aceste fapte sînt adevărate crime economice împotriva poporului român!

7. Reintroducerea în Codul Penal a articolului 165 privind subminarea economiei naționale.

8. Europa nu trebuie să dicteze asupra bogățiilor României.

Coman Voicu

**ROSSOTRUDNICESTVO LA A 90-A ANIVERSARE.
ROLUL DIPLOMAȚIEI PUBLICE ÎN ÎNTĂRIREA RELAȚIILOR
DE PRIETENIE ȘI COLABORARE DINTRE RUSIA ȘI ROMÂNIA**

Pe data de 10 decembrie 2015 a avut loc la **Centrul rus de Știință și Cultură din București** masa rotundă cu tema: „*Rossotrudnicestvo la a 90-a aniversare. Rolul diplomației publice în întărirea relațiilor de prietenie și colaborare dintre Rusia și România*”. Un eveniment important, menit a strînge toate forțele benefice existente în opinia publică românească, a le uni cu forțele benefice reprezentînd reprezentanții oficiali ai Federației Ruse în România, astfel încît suma vectorială a acestor forțe să fie tocmai întărirea relațiilor de prietenie și colaborare dintre cele două țări.

Pentru ca forțele benefice ale opiniei publice românești să aibă impact și greutate, d-na Natalia Mujennikova, directorul Centrului, secondată de d-na Anna Dinuț, au invitat la această masă rotundă persoane care, prin activitatea lor, au contribuit la întărirea relațiilor dintre cele două țări. Au fost invitați: d-l gen. Dumitru Prunariu, primul român care a zburat în Cosmos, fost ambasador al României la Moscova, d-l Miron Ignat, deputat în Parlamentul României, președinte al Comunității Rușilor Lipoveni, d-l prof. Vasile Buga, d-l prof. Ștefan Popescu (SNSPA), d-l prof. acad.

Radu Ștefan Vergatti, d-na prof. Izolda Vîrsta. Au fost de asemenea invitați tineri intelectuali în plină afirmare: Pricop Ioan Alexandru,

→

←
student la Facultatea de Aeronave a UPB, Sămușan Alin Bogdan, absolvent al Facultății de Istorie, Mirel Eugen. Am avut onoarea, la rîndu-mi, să fiu invitat în calitate de vicepreședinte al **Asociației de Cooperare România-Rusia** și de corespondent în limba română la „Vocea Rusiei” în perioada 2012-2014.

Evenimentul s-a bucurat de participarea E.S. Ambasadorul Federației Ruse la București, d-l Oleg Malginov.

Ora 10. D-na Natalia Mujennikova, moderatorul acestui eveniment, are cuvîntul de deschidere. După o scurtă prezentare a programului mesei rotunde, ia cuvîntul d-l ambasador Oleg Malginov. După rostirea unui scurt mesaj de bun venit adresat tuturor participanților, Excelența Sa intră direct în miezul problemei, spunînd că diplomația publică există ca o stare de fapt, deoarece aceasta este modul de exprimare al opiniei publice în raport cu factorii politici și cu autoritățile statale. „Diplomația publică există. Vedem o influență puternică a opiniei publice asupra politicii și diplomației mari. Vremea cînd guvernul trăia ca într-un turn de fildeș s-a dus demult”. Pornind de la acest adevăr, d-l ambasador a subliniat esențialul: „Țelul Rusiei este să formeze o politică externă în acest sens, deoarece granițele dintre opinia publică și politică devin din ce în ce mai mici”. Iar organizația **Rosstrudnicestvo**, care tocmai a împlinit 90 de ani de existență, „urmărește să creeze punți de înțelegere între opinia publică și factorii politici.” D-l ambasador a insistat asupra „rolului pe care omenii de știință și de cultură trebuie să-l aibă în această activitate”. Pentru că în lipsa elementului pragmatic „relațiile ruso-române se manifestă în plan emoțional, iar acest lucru poate duce la o stare explozivă”. Ori, se dorește ca „impactul Rusiei să nu constea în puterea militară, ci în puterea informației”. Iar puterea informației are ca element de bază „libertatea de opinie, de exprimare”.

În continuare, d-ra Maria Pascu a făcut o scurtă prezentare a **Fundației Gorceakov**, înființată în anul 2010, prin decret prezidențial. Numele fundației a fost dat în cinstea diplomatului și omului de stat rus din sec. XIX, Aleksandr Mihailovici Gorceakov, care a spus la vremea sa următoarele cuvinte pline de tîlc: „Rusiei i se reproșează că se izolează și că păstrează tăcerea în legătură cu realități care nu sînt în armonie nici cu drepturile, nici cu dreptatea. Se spune că Rusia se supără. Rusia nu se supără, ea se concentrează”. „Scopul principal al fundației este acela de a sprijini dezvoltarea diplomației publice prin implicarea organizațiilor neguvernamentale și a societății

civile în colaborarea internațională și în procesul politic extern. Față de practicile tradiționale din politica externă, unde rolul organelor de stat este important și multipolar, în diplomația publică principală este inițiativa acelei părți a societății care nu este indiferentă la ceea ce se întîmplă în țară și în afara ei”, a menționat d-ra Pascu.

De asemenea, activitatea fundației cuprinde „acordarea de sprijin financiar ONG-urilor din Rusia și din străinătate pentru realizarea de proiecte ce țin de sfera diplomației publice; derularea de proiecte proprii pentru tineri experți, politologi, organizatori comunitari și jurnaliști; colaborarea cu centre de cercetare axate pe analiza politicii externe a Rusiei; crearea de spații de dezbatere în Rusia și în afara ei”. Totodată, direcțiile de finanțare ale fundației sînt: „finanțarea organizațiilor non-guvernamentale și non-profit care activează în sfera relațiilor internaționale și mass-media; finanțarea centrelor de cercetare cu activitate internațională; finanțarea uniunilor și organizațiilor de tineret internaționale”. Pot primi finanțare proiectele care au în vedere: „colaborarea internațională pe plan științific și între experți; colaborarea inter-regională; proiecte de tineret în domeniul diplomației publice; inițiative regionale în domeniul diplomației publice”.

Referitor la proiectele proprii ale fundației Gorceakov „acestea sînt de două tipuri. Pe de o parte, se derulează programe educaționale adresate studenților, masteranzilor, doctoranzilor; tinerilor profesori din domeniul relațiilor internaționale, jurnaliștilor, diplomaților, istoricilor; reprezentanților societății civile și ONG din Rusia și din străinătate. Pe de altă parte, există proiecte pentru dialog social care au în vedere organizarea de centre de informare, cluburi de dezbatere și mese rotunde”, a mai menționat d-ra Pascu.

Extrem de interesantă a fost expunerea d-lui gen. Dumitru Prunariu, care a avut ca subiect, firește, spațiul cosmic. Care a exercitat totdeauna un interes deosebit în rîndul oficialilor. Prin intermediul acestei expuneri, însoțită de proiecții de imagini, am asistat la o veritabilă istorie a cosmonauticii. Istorie care a început în Uniunea Sovietică, o dată cu lansarea satelitului Sputnik 1 în anul 1957, și care a continuat cu zborul lui Iuri Gagarin în spațiul cosmic, în aprilie 1961. Primul om din lume care a zburat în spațiul cosmic. Record care aparține URSS, avînd în vedere că primul american care a zburat în spațiul cosmic (John Glenn) a făcut acest lucru abia în 1962. Un alt record rusesc este cel realizat în martie 1965 de către cosmonautul Alexei Leonov, care a petrecut 10 minute în afara navei spațiale. S-a făcut referire la proiectul Soiuz-Apollo, primul proiect comun

sovieto-american, realizat în anul 1975.

De asemenea, d-l Prunariu a prezentat în amănunt acordul **INTERCOSMOS**, încheiat între URSS și țările din blocul socialist, acord ce urmărea colaborarea în domeniul explorării spațiului cosmic. Astfel, România a fost al 11-lea stat care a trimis un reprezentant în spațiul cosmic. Pe Dumitru Prunariu, care a făcut echipaj cu sovieticul Leonid Popov în zborul cosmic ce s-a desfășurat în perioada 15 mai-22 mai 1981. Astfel, Dumitru Prunariu a devenit al 103-lea cosmonaut al lumii.

Raportîndu-ne la realitatea prezentului, putem constata că, în ciuda sancțiunilor impuse Federației Ruse, colaborarea ruso-americană în domeniul explorării spațiului cosmic continuă fără a se fi schimbat nimic în acest sens. Faptul că stațiile și navele spațiale rusești sînt singurele disponibile și că rușii sînt singurii care pot produce motoarele cu reacție necesare navelor cosmice, constituie un argument forte datorită căruia rațiunea și calculul economic au trecut înaintea divergențelor politice.

Tînărul și entuziastul Pricop Ioan Alexandru, student la Facultatea de Aeronave a UPB a prezentat un referat scurt și plin de substanță, numit „**Activitățile cosmice - liant între națiuni**”. În linii mari, expunerea lui Alexandru s-a încadrat pe fîgașul stabilit de d-l Prunariu, dar a venit cu elemente noi. Astfel, am aflat că la programul **INTERCOSMOS** au participat, pe lîngă țările membre ale Tratatului de la Varșovia și alte state socialiste, state nealinate precum Siria și India, ba chiar și o țară NATO: Franța. De asemenea, a fost menționat faptul că proiectul comun ruso-american „**Shuttle-Mir**” (1994-1998) a fost un punct de plecare pentru un viitor proiect, numit „**Faza doi**” ce are ca obiectiv construirea **Stației Spațiale Internaționale (ISS)**. La acest proiect al viitorului vor colabora NASA (SUA), **ROSKOSMOS** (Rusia), **JAXA** (Japonia), **ESA** (Europa) și **CSA** (Canada).

În continuare, d-l prof. Vasile Buga a făcut o amplă prezentare a activității **ARLUS (Asociația Română pentru Stringerea Legăturilor cu URSS)**, organizație care a jucat un rol crucial în întărirea și dezvoltarea relațiilor româno-ruse, în perioada 1944-1989. Înființată la 12 noiembrie 1944 la București, **ARLUS** continua tradițiile Asociației „**Amicii URSS**”, creată la 28 iulie 1934 (interzisă în noiembrie același an), precum și ale „**Societății pentru întărirea raporturilor culturale cu URSS**”, creată în 1935 și interzisă în 1938. Printre semnatarii actului fondator al **ARLUS** s-au aflat personalități marcante de sînga din domeniul științei și culturii, precum: acad. Constantin I. Parhon, Ștefan Milcu,

→

←

Gheorghe Nicolau, Alexandru Rosetti. Tot la 12 noiembrie 1944 au fost adoptate actul constitutiv, statutele și programul asociației. Consiliul de conducere era format din: președinte-C.I. Parhon, vicepreședinți-Dumitru Bagdasar, Dimitrie Gusti, Nicolae Profiri, Gheorghe Nicolau, Simion Stoilov. Existau doi secretari generali: prof. PP Stănescu și dr. S. Oeriu. Casier era Emil Stih, iar bibliotecar era Traian Săvulescu. Printre membri erau personalități marcante ca prof. Petre Constantinescu-Iași, ziaristul N.D. Cocea și actrița Dina Cocea. După înființare, beneficiind de un mediu favorabil, **ARLUS** a cunoscut o dezvoltare foarte rapidă, ajungând după numai o lună de activitate la o structură formată din 12 secții: Economică-Științe, Literatură-Filosofie, Științe Aplicate, Științe Sociale, Armată, Transport și Comunicații, Învățământ, Artă, Presă, Propagandă, Sport-Turism. Fiecare secție avea președinte, vicepreședinți, secretari și membri activi. De exemplu, președintele secției Literatură-filosofie era Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea și Perpessicius erau vicepreședinți, iar printre membri figurau Camil Petrescu și Mihai Beniuc. La subsecția Istorie-Filologie președinte era Iorgu Iordan, Alexandru Graur -secretar. La subsecția Matematică președinte era Dimitrie Pompei, iar Grigore Moisil-secretar. Președintele subsecției de Muzică era George Enescu, care în aprilie 1946 a efectuat un turneu în URSS. Aici a stabilit contacte cu Dmitri Șostakovi, Aram Hacıaturian, David Oistrach. În luna mai 1945, **ARLUS** număra 15 secții și subsecții, precum și 160 filiale provinciale, în care erau înscrși 56.873 membri. În luna noiembrie 1948, numărul membrilor **ARLUS** ajunsese la 1,5 milioane persoane, iar numărul organizațiilor **ARLUS** de la orașe și sate ajunsese la 12.000. În iunie 1951, în întreaga țară funcționau peste 20.000 cercuri **ARLUS**, cu un număr de peste 3.000.000 membri. **ARLUS** desfășura o activitate intensă pentru organizarea cursurilor populare de limbă rusă. A fost tipărit un manual popular de învățarea limbii ruse, foarte bine întocmit. În anul 1951 existau cca 120.000 cursanți grupați în 5.000 de cercuri. În câțiva ani s-a înregistrat o creștere considerabilă a numărului membrilor **ARLUS**, care în anul 1955 ajunsese la cifra de peste 6 milioane de membri, față de 57.000 în 1945. După anul 1955, organele de conducere ale României au decis lărgirea caracterului obștesc al activității **ARLUS**. Spus pe șleau, activitatea acestei asociații a intrat pe o curbă descendentă, pînă la finele anului 1989, cînd, în urma evenimentelor din decembrie, asociația și-a încetat activitatea *sine die*.

În continuare a luat cuvîntul d-l deputat Miron Ignat, care a insistat pe activitatea grupului de prietenie România-Rusia, grup format din 4 senatori și 6 deputați. „Acest grup are ca scop găsirea mijloacelor pașnice de colaborare dintre România și Rusia”, a menționat d-l Ignat. De asemenea, în cadrul colaborării interparlamentare, a fost menționată vizita la Parlamentul României a delegației de 8 deputați ai Dumei de Stat, condusă de d-l Serghei Narișkin. „D-l Narișkin a subliniat ca dorința colegilor români de întărire a colaborării să nu mai fie influențată de percepții negative”, a menționat d-l Ignat. Anterior, o delegație de deputați români a fost în vizită la Moscova; modul cum au fost primiți deputații români de către colegii lor din Duma de Stat i-a făcut pe primii să-și schimbe în sens pozitiv concepțiile asupra Rusiei. De asemenea, d-l Ignat a menționat că grupul parlamentar de prietenie România-Rusia organizează în Parlament diferite evenimente legate de relațiile româno-ruse.

Despre rolul limbii și literaturii ruse în cunoașterea popoarelor din România și Rusia

a vorbit d-l prof. acad. Radu Ștefan Vergatti. În pledoaria sa de o înaltă ținută, d-l Vergatti a mers către originile limbii române, arătînd că „aceasta are trei componente majore: limba dacică, limba latină și limba slavonă”. Avînd în vedere acest fapt, d-l profesor a menționat: „În aceste condiții, ținînd seama și de valoarea afirmată și recunoscută pe plan mondial a limbii și literaturii ruse, s-a trecut la învățarea limbii ruse în școlile din România. După reforma din anul 1948 în întregul învățămînt românesc, au fost folosite programe și manuale pentru predarea limbii și literaturii ruse. Ele au fost bine alcătuite, în funcție de gradul de dificultate al elevilor și studenților”. D-l prof. Vergatti a subliniat aportul editurii „**Cartea rusă**” în traducerea, tipărirea și difuzarea în România, imediat după anul 1945 atît a clasicilor ruși, precum Lev Tolstoi, cu a sa operă „**Război și pace**”, dar și a scriitorilor sovietici, precum Nikolai Ostrovski cu romanul „**Așa s-a călit oțelul**” (una din cărțile mele de suflet - n.a), Mihail Șolohov cu romanul „**Pe Donul liniștit**”, Aleksandr Faddeev cu romanul

„**Ținăra Gardă**”, Boris Polevoi cu romanul „**Povestea unui om adevărat**”. „Impresionant este că au circulat, au fost cumpărate de public, au umplut bibliotecile din țară prin efortul editurii **Cartea Rusă** și prin rețeaua de librării **Cartea rusă**”, a mai spus d-l profesor. „Din păcate, după anul 1965, ca urmare a unor nefericite reforme ale învățămîntului românesc, limba rusă a fost în mare parte înlocuită din programă nejustificat cu limba engleză, limba franceză, etc. Nu a fost o soluție benefică. S-a pierdut contactul cu valoarea limbii, literaturii poporului rus. Mai mult, s-a mers pe linia căutării literaturii samizdat. E drept însă că nu pot fi înlocuiți Lev Tolstoi și Mihail Șolohov cu Boris Pasternak și Aleksandr Soljenițin”, a menționat d-l prof. Vergatti.

D-na prof. Izolda Vîrsta, cu o îndelungată carieră în învățămîntul universitar bucureștean, a avut de la începutul alocuțiunii sale o atitudine directă și tranșantă: „Răspunsul meu la întrebarea cu privire la rolul limbii și literaturii ruse în relațiile dintre Rusia și România este concis și evident: limba și literatura rusă joacă un rol fundamental și benefic. Bastionul numit **cultura rusă** este invincibil și incontestabil”. D-na Vîrsta a făcut referire la complexitatea gramaticii limbii ruse, subliniind: „Cunoașterea acesteia se obține prin exercițiu”. De asemenea, domnișoara a făcut referire la caracterul prea general al manualelor de învățare a limbii ruse, nefiind concepute de către autorii ruși pentru specificul poporului român. Acest lucru a condus la un transfer al studentului în mediul rusesc nu tocmai satisfăcător. Mai ales în cazul celor mai importante elemente ale procesului de învățare: conversația și dialogurile. D-na Vîrsta a dat apoi o veritabilă lecție: „Eu personal sînt împotriva permisivității în practica discursului vorbitorilor nativi și nu agreez introducerea în limba rusă literară a jargonului, argoului și a anglicismelor. În această privință, poziția mea de profesor care predă limba rusă este una ferm conservatoare”.

La acest discurs, d-na Mujennikova a venit cu următoarea completare: „Motorul dezvoltării limbii ruse sînt relațiile economice și culturale”. Iar d-l Miron Ignat a menționat că tot mai multe multinaționale caută vorbitori de limba rusă.

Timpul s-a scurs nefiresc de repede. D-na Mujennikova roagă pe invitații care au teme de dezbătut să fie mai concisi, pentru a ne încadra cu toții în timp. Urmez eu, cu tema „**Rolul mass-media în reflectarea realităților din Rusia și România**”. Îmi încep discursul, căutînd să fiu cît mai scurt. Dau drept exemplu de veritabilă diplomatie publică activitatea postului de radio

←
 „Vocea Rusiei”, concepută de d-l Bistrițki ca o veritabilă platformă de interconectare între redacție și cititorii români, precum și între cititori înșiși. O concepție care folosește din plin toate facilitățile oferite de internet. Menționez că acest concept de activitate s-a bazat pe deschiderea către oameni, insistând pe faptul că, pe toată perioada cât am publicat articole ca autor, m-am bucurat de deplină libertate de exprimare, singura condiție fiind încadrarea în rigorile unui limbaj decent, conform legislației ruse în vigoare. Menționez ca o consecință directă a fenomenului numit „Vocea Rusiei” apariția în septembrie 2013 a *Asociației de Cooperare România Rusia*, creată la inițiativa lui Gabriel Lavrincik și a lui Alexandru Mîță. Nu uit să menționez apariția site-ului Asociației, în spațiul căruia noi am creat ziarul-manifest „*Glasil*” și radio-online „*Glasil*”. Menționez realizările avute: publicarea de articole ce au ca subiect Rusia și România, punerea la dispoziția cititorilor a unor manuale de învățare a limbii ruse, transpunerea și medierea activității noastre pe rețelele de socializare, mulțumită activității neobosite a colegilor noștri Sorin Bele și Beatrice Mantu, prin deja consacratul grup de lucru numit „*O viață avem, români*”. Iar ca rezultat a acestei activități, am reușit conexiunea permanentă cu pagina de FB a *Centrului Rus de Știință și Cultură*, grație căreia ne facem promovare reciprocă. Iar rezultatul muncii noastre este creșterea constantă a audienței. Nu uit să menționez înființarea

la Vaslui a *Clubului de Limba Rusă*, creație a lui Alexandru Mîță și a kolegei sale Eugenia Crețanu, avînd ca scop învățarea limbii ruse de către elevii vasluieni. Consider că trebuie să închei expunerea în stilul meu caracteristic, de aceea rostesc în final: „*Am spus la început că această activitate în mediul online trebuie să fie ca o platformă de interconectare între țările și popoarele noastre. O platformă pe care trebuie să circule ideile! Nu uniformele militare, nu jeep-urile, nu avioanele Hercules, nu rachetele Patriot!*”. Aplauzele mă fac să-mi dau seama că seama că mesajul meu a „prins” la public.

În urma mea vine Svetlana Crăciun, cu un referat pe cultură privind Asociația rușilor lipoveni. O prezentare pe *slideshow* a activităților comunității. Imaginile grăitoare îl fac pe d-l Miron Ignat să intervină din nou cu informații inedite. Precum cea a decorării lui Ivan Patzaichin cu ordinul „*Meritul sportiv*” de către președintele Vladimir Putin.

Către final vine rîndul d-lui Sămușan Alin Bogdan, cu tema: „*Contribuția sovietică la crearea potențialului de cercetare în domeniul fizicii nucleare în România*”. Însă puținul timp rămas nu permite decît promovarea ideii principale: constituirea în România, cu sprijin sovietic, a *Comitetului de Stat pentru Energia Nucleară*, în anul 1955. De asemenea, punerea în funcțiune a reactorului nuclear *VVR-S* la nou-creatul *Institut de Fizică Atomică* în anul 1957.

Ceea ce a fost important s-a spus. Este timpul concluziilor. D-l Ștefan prezintă cîteva:

1) Aspectele asimetrice ale dialogului

româno-rus. Are dreptate: doar dinspre partea rusă vine consistența mesajului. Feed-back-ul românesc este anemic. Încă.

2) Există suficiente lucruri comune de relansare a relațiilor româno-ruse. Da, această masă rotundă a dovedit-o cu prisosință.

3) Nu este productiv mesajul frontal. Da, este recomandat un mesaj care să vină prin învăliure. Mai ales să vină pas cu pas, cu răbdare și perseverență. Dar cum publicul românesc este plasat în sfera emoționalului, este bun un mesaj frontal din cînd în cînd. Părerea mea...

D-na Mujennikova se referă de asemenea la aspectele asimetrice ale dialogului româno-rus. Pe bună dreptate, domnia sa dă exemplul „*Zilelor Culturii Ruse*”. Deși acest eveniment a avut o paletă largă de acțiuni, participarea, mai ales din partea asociațiilor, nu a fost la un nivel cum ar trebui. Aceasta înseamnă că este loc și pentru mai bine în viitor...

Masa rotundă se încheie cu 40 de minute mai tîrziu față de ora fixată. Pentru că au fost multe lucruri de spus și încă altele ar fi trebuit spuse. Totuși, în ansamblu a fost o acțiune reușită. Pentru că oameni de valoare s-au întilnit, au prezentat subiecte interesante. Mai ales, s-au cunoscut personal, au făcut schimb de numere de telefon pentru a ține legătura, pentru a coopera în viitor. Pentru a dezvolta relațiile interumane ce-i leagă unii de alții. Pe scurt, pentru a face diplomatie publică!

Marian Rădulescu

În situația în care mă aflam în 1940 la Timișoara, departe de casa părintească, cu o condamnare la șapte ani de închisoare, în pericol de a fi oricînd arestat, singura ieșire era întoarcerea în Basarabia. Aflasem că la Galați era un punct de trecere pentru refugiați spre și dinspre Basarabia, așa că mi-am luat rămas bun de la familia Kostyal, cărora le-am rămas

Membrii organizației PCR din Cernăuți (1939): Voloh Coca, Voloh Abram, Bejan Anton, Glicșter Ada (foto 1958)

recunoscător pentru că și-au riscat libertatea ascunzîndu-mă și am plecat cu trenul la Galați unde, la gara fluvială, am găsit sute de oameni care așteptau să fie ambarcați pe șlepul ce urma să-i transporte pe malul opus în

ÎN BASARABIA ȘI BUCOVINA OCUPATE DE URSS (5)

Basarabia unde așteptau familiile. Am așteptat toată noaptea, pînă a doua zi cînd, în locul deciziei autorităților de a executa transportul, ne-am pomenit atacați de un grup înarmat cu bîte. Urlînd „bolșevicilor”, au început să ne lovească pe fiecare, după cum se nimerea. În urma țipetelor celor atacați și a faptului că unii refugiați, în urma loviturilor, s-au prăbușit la pămînt, agresorii s-au făcut nevăzuți. Pînă la urmă, șlepul a acostat la cheu și refugiații s-au putut urca pe punte, ajutîndu-i și pe cei răniți. Despre acest incident provocat de extremiști legionari în gara fluvială de la Galați la începutul lunii iulie 1940, s-a relatat în ziarele locale. Șlepul a fost remorcat pe malul opus, în portul Reni, de unde împreună cu alți refugiați am luat trenul spre Chișinău.

Din cauza situației confuze, rămasă în urma retragerii armatei române din Basarabia, călătoria cu trenul a durat foarte mult și am ajuns la Chișinău mort de

foame și oboseală. În oraș m-am dus la fosta mea gazdă, la care am stat cînd eram elev la liceul „B.P. Hașdeu”. Din păcate, am dat de o mare jale, deoarece, cu două zile înainte, fusese înmormîntată Anișoara, fiica fostei mele gazde, moartă din cauza tuberculozei. Era o fată talentată, pe care adesea am ascultat-o cîntînd minunat la pian.

De la Chișinău am plecat acasă la părinții mei, la Cotiugenii Mari. S-au bucurat nespuse de mult cînd m-au văzut în carne și oase, dar îngrijorați pentru ceilalți frați despre care nu știau nimic. Singurii despre care am avut vești erau sora mea și soțul ei, preotul Brăduceanu din satul Negoreni, județul Hotin, care veneau să-i vadă. A trebuit să-mi găsec un rost, să lucrez undeva și în acest scop m-am înapoiat la Chișinău, unde am aflat de la prietenii mei că trebuie să-mi scot de la miliția orașului un buletin de identitate

→

←
 model sovietic, în baza documentelor de identitate românești, necesar pentru orice ocazie și, în special, pentru a fi angajat. Cum nu aveam nici un act asupra mea, mi s-a sugerat de la miliție să aduc o adeverință de la liceul unde am învățat. Prin secretariatul Liceului Comercial din Chișinău, unde am învățat și de unde am fost arestat în 1938 (între timp își schimbase denumirea în Școala mijlocie moldovenească nr. 6), mi s-a eliberat adeverința necesară, putînd astfel deveni și cetățean sovietic. Administrația sovietică instaurată în Basarabia și nordul Bucovinei a înființat în fiecare județ comitete județene de partid și de asemenea soviete (consilii) orășenești și sătești, din care făceau parte în majoritate români basarabeni și bucovineni. Cei care au fost membri ai Partidului Comunist Român au fost respectați, dar nu au fost favorizați. Nu toți membrii Partidului Comunist Român au fost recunoscuți, pentru că dacă se duceau la comitetul de partid, format din membri PCUS, să se recomande ca foști membri ai PCR, li se cerea să prezinte carnetul de partid. Sovieticilor nu le intra în cap că în condiții de clandestinitate nu se puteau elibera carnetele de partid. În acest context trebuie să arăt că mulți membri și nemembri de partid, dacă aveau anumite greutăți, erau ajutați de Vasile Luca, ales vicepreședinte al Sovietului orășenesc Cernăuți.

După ce am stat cîva timp cu părinții, ajutîndu-i la gospodărie, am plecat la Hotin, unde m-am întîlnit cu Voloh Abram, de care mă leagă o strînsă prietenie și care lucra la Sovietul orășenesc Hotin. El m-a sfătuit să plec la Cernăuți, să iau legătura cu Vasile Luca, despre care știa că avea mare nevoie de oameni.

Am plecat la Cernăuți, unde aveam fericita ocazie să mă întîlnesc cu fratele meu mai mare Victor, care plecase din Roman și lucra ca inginer la Fabrica de zahăr Jucica, de lîngă Cernăuți.

Cînd am intrat la Vasile Luca, erau acolo persoane venite cu fel de fel de probleme.

Cînd mi-a venit rîndul și i-am spus cine sînt, s-a interesat de studii, de activitatea de partid, de familie și mi-a propus să plec la Herța și să lucrez la redacția ziarului local. Pe loc i-a telefonat redactorului ziarului, spunîndu-i că îi trimite un colaborator.

A doua zi am plecat la Herța și m-am prezentat la redacția ziarului local „Steagul Roșu”. Redactorul șef al ziarului, Medilanski, m-a primit cu căldură și m-a prezentat celor trei membri ai redacției, viitorii mei colegi. Medilanski fusese redactor la un ziar din Viena și, fiind evreu, s-a refugiat în URSS cînd hitleristii au ocupat Austria. Ziarul relatea viața de zi cu zi a raionului Herța, cu bune și cu rele. Era editat în limba română, cu caractere latine. Datorită lui Medilanski, ziarul nu era politizat, ci mai mult cultural-informativ. Cred că numere ale ziarului din acele vremuri trebuie să existe la arhivele din Cernăuți. Eu eram trimis în sate pentru a furniza articole despre zona rurală. La un moment dat, am fost detașat primar interimar în satul Molnița, din raionul Herța, păstrînd legătura cu redacția ziarului. M-a impresionat hărnicia țăranilor bucovineni, nici nu apucau mierlele să se ridice în aer că vrednicii agricultori bucovineni erau încă pe întuneric la cîmp, de unde se întorceau acasă seara tîrziu.

La granița cu România, unde se afla acum raionul Herța, atmosfera era tensionată, aproape în fiecare noapte se auzeau schimburi de focuri de arme, iar uneori se strecurau prin pădurea care înconjura Herța transfugi care vorbeau de concentrarea germano-române aproape de graniță. De acest lucru fusese informat Stalin și pe alte căi, dar n-a ținut seama. El n-a ținut seamă nici de avertismentul agentului sovietic Richard Sorge, care aindicat cu aproximație și ziua cînd Germania va ataca Uniunea Sovietică, crezînd că Hitler nu va încălca pactul Molotov-Ribbentrop. Această greșeală fatală a însemnat un dezastru pentru Armata Roșie, care a fost atacată prin surprindere și a suferit milioane de jertfe omenești. Cu puțin timp înainte de

declanșarea războiului, asupra Basarabiei și Bucovinei de Nord s-a abătut o dramă zguduitoare. Organele de represiune sovietice ale NKVD, care sosiseră odată cu trupele Armatei Roșii, au întocmit, probabil în secret, liste de persoane indezirabile – în general, foști funcționari, politicieni, cei cu membri de familie fugiți în România, întreprinzători ș.a. – persoane pe care le-au ridicat de la domiciliu și le-au deportat în Siberia și Asia centrală. Au fost făcute unele abuzuri strigătoare la cer. A fost deportată o membră a PCR, Silvia Blinder, cu care am lucrat, pentru că tatăl ei avea o mică întreprindere. Din familia mea au fost deportați verii Nicolae și Valentin Scaletchi, avocați, o mătușă, sora lui tata, Melania, al cărei soț plecase în România și alte rude. Mătușa Melania s-a întors din Siberia după 1945 la fiica ei. Arăta bine, dar a fost omorîta cu mașina de un șofer beat chiar lîngă poarta casei. Soarta omului!

Această măsură abuzivă, care a înscris o pagină rușinoasă în istoria Rusiei, a avut un substrat de ordin militar, acela de a îndepărta de la graniță elementele nesigure, care în caz de război, puteau pactiza cu inamicul. La fel, și în America, după atacul japonezilor de la Pearl Harbor, au fost internați în lagăre 150 mii de americani de etnie japoneză, cu familiile lor, în condiții mizere. Aceeași pagină rușinoasă și în istoria Americii. Turcii nu au făcut deportări. În 1915, în Primul Război Mondial, considerîndu-i pe cetățenii turci de etnie armeană elemente nesigure, au măcelărit pur și simplu un milion și jumătate de armeni, bărbați, femei și copii, și nici astăzi nu se găsesc de cuvînt să-și ceară scuze pentru ororile comise. Asemenea fapte, într-o măsură mai mică, s-au petrecut și în alte țări.

(Text reproduș din cartea de memorii „În bătăia valurilor vieții” scrisă de Comandor(r) ANTON BEJAN și publicată de Editura SEMNE în anul 2014)

GÎNDURI PERSISTENTE LA PROBLEMELE PERSISTENTE ALE ROMÂNIEI POSTSOCIALISTE: 1990-2014 (4)

Aceste gînduri reprezintă o sinteză a ideilor principale, care l-au preocupat pe un economist universitar, în ultimul sfert de veac. Este o sinteză a multor articole și studii publicate de prof.univ. ec. **Ioan D. Adumitrăcesei** din Iași. Această sinteză evidențiază multe posibilități pentru ameliorarea vieții politice, economico-sociale și spirituale din România actuală.

Poate aceste rînduri vor oferi puncte de

plecare pentru aprofundarea unor idei, de către unii tineri economiști. Poate ele ar stimula pe unii oameni politici chiar să acționeze pentru valorificarea unor soluții avansate. (P.I.)

5. COABITAREA LIBERALISMULUI ȘI PROTECȚIONISMULUI CU PRIVIRE LA REGLEMENTAREA ECONOMIEI

În perioada globalizării piețelor, au

fost utilizate concomitent teorii și soluții atît din arsenalul liberalismului, cît și din cel al protecționismului, în funcție de interesele beneficiarilor globalizării.

Includerea unui număr crescînd de țări în sfera piețelor globalizate a fost realizată prin promovarea insistentă a sloganului tranziției țărilor respective la „economia pieței libere”, inclusiv prin atenuarea și chiar renunțarea la suveranitatea națională a statelor din acele țări, care ar fi devenit perimată istoric. Astfel a fost „fundamentată” expansiunea companiilor multinaționale din unele țări

→

←
dezvoltate într-un număr crescând de țări, îndeosebi din categoria țărilor în curs de dezvoltare, ceea ce a asigurat patronilor din companiile respective surse de profituri uriașe.

România a „beneficiat” chiar de o recomandare specială pentru a se orienta spre „economia de piață liberă”. La începutul tranziției noastre postsocialiste, economistul american Milton Friedman (un exponent principal al liberalismului) ne spunea: „Nu cred că sînteți în stare de a alege; mai devreme sau mai târziu trebuie să deveniți adepții unei economii de piață liberă particulară, dacă România vrea să intre în rîndul țărilor prospere”. Liderii aflați la conducerea României postsocialiste au acceptat și aplicat această recomandare, „beneficiind” și de „orientarea” asigurată de FMI, prin memorandumurile încheiate cu guvernele țării noastre. Ca urmare, România a involuat de la nivelul de țară cu dezvoltare economică medie (cum era în 1989), la nivelul de țară în curs de dezvoltare, situată la periferia Europei.

Concomitent cu utilizarea liberalismului pentru susținerea expansiunii companiilor multinaționale, exponenții capitalismului globalizat au recurs la teorii și soluții protecționiste, întotdeauna cînd interesele unor țări dezvoltate erau astfel asigurate. În 1998, publicistul american Noam Chomsky aprecia: „Toate statele practică protecționismul. SUA au fost întotdeauna în frunte, în această privință”. Dar, nu numai SUA, ci și alte țări dezvoltate (Canada, Marea Britanie, Germania, Franța, Japonia) au recurs frecvent la protecționism pentru a-și realiza cît mai bine interesele. Deci, capitalismul globalizat se caracterizează printr-o coabitare între liberalism și protecționism, prin schimbarea orientării față de parteneri, în funcție de interesele ce urmează a fi promovate.

Adoptînd orientarea spre „economia de piață liberă” liderii politici ai României au deveni foarte perseverenți în această direcție, inclusiv prin aderarea la UE și respectarea rigidă a normelor stabilite de organisme de conducere și funcționare ale Uniunii. Procedînd astfel, adesea, au fost lezate grav multe interese principale ale României, în favoarea unor companii multinaționale din țările comunitare cele mai dezvoltate

(continuare din pag. 1)

controlul provenienței unor bunuri ale persoanelor fizice, care nu au fost dobîndite în mod licit”. Alții, destul de însemnați ca număr, au luat calea străinătății în căutarea unui trai mai bun, mînați fiind de deteriorarea calității vieții pe plaiurile natale, de al căror

(Germania, Franța, Austria). Este evident că această orientare este inadecvată pentru un stat membru al UE care acceptă un tratament egal cu celelalte state membre, fără a renunța să slujească interesele principale ale țării pe care o reprezintă. Oare liderii noștri politici au devenit conștienți de această mare responsabilitate? Firesc ar fi, cel puțin, o parte dintre acești lideri să înțeleagă și să accepte că, în politica externă a României, inclusiv și îndeosebi în relațiile cu UE, ar trebui realizată o coabitare adecvată între soluțiile de orientare liberală și cele cu caracter protecționist, în funcție de posibilitățile oferite de cele două categorii de soluții pentru realizarea intereselor țării, ale poporului român, pe termen lung.

6. COLONIALISMUL ACTUAL

După al doilea război mondial, a fost lichidat vechiul colonialism, prin lupta îndelungată a popoarelor asuprite de imperialiști. Acel colonialism a reprezentat o componentă caracteristică pentru stadiul capitalismului monopolist privat. El a inclus nu numai imperiile aparținînd unor metropole vest-europene (Marea Britanie, Franța, Belgia, Olanda), ci și imperiul sovietic, căci URSS a asuprit multe popoare cuprinse în spațiul său, cît și popoarele din Centrul și Sud-Estul Europei, unde a impus socialismul de tip sovietic. Însă, acest imperiu a fost lichidat abia spre sfîrșitul sec. XX. Lichidarea vechiului colonialism a reprezentat un pas uriaș pe calea progresului omenirii. A existat o mare speranță că o asemenea formă de asuprire nu va mai fi cunoscută. Însă acea speranță nu s-a împlinit. De ce?

După al doilea război mondial, capitalismul a parcurs o anumită evoluție, trecînd de la stadiul capitalismului monopolist privat sau imperialist, la stadiul capitalismului monopolist de stat și apoi la stadiul capitalismului globalizat, infirmîndu-se previziunea lui Lenin cu privire la imperialism ca stadiul cel mai înalt și ultim al capitalismului.

În contextul evoluției menționate, unele dintre fostele metropole (Marea Britanie și Franța) și mai ales alte mari puteri (SUA, Canada, RFG, Japonia) au folosit tot mai mult statul pentru a asigura expansiunea externă a celor mai mari firme din

interiorul lor. Astfel s-au creat companiile multinaționale, incluzînd societatea-mamă (situată în țara de origine) și numeroase filiale și subfiliale (societăți fiice, nepoate, strănepoate), amplasate în diferite țări, mai ales din categoria celor în curs de dezvoltare. Prin structura sa, o companie multinațională reprezintă un adevărat imperiu, prin care țara gazdă a societății-mamă obține avantaje uriașe, prin activitatea desfășurată de filiale și subfiliale în numeroase țări. Acesta este conținutul colonialismului actual, caracteristic pentru capitalismul globalizat.

Noul colonialism este, la fel ca și vechiul colonialism, un sistem de dominație a unor țări dezvoltate asupra multor alte țări, realizat prin campaniile multinaționale. Comparativ cu cel caracteristic capitalismului monopolist privat, colonialismul actual are o structură mai complexă și asigură o dominație mai eficientă și mai diversificată, inclusiv prin utilizarea crescîndă a noilor realizări din domeniul managementului și informaticii. „Noul colonialism – aprecia David C. Korten – a luat o formă mai subtilă, mai sofisticată decît cel vechi”.

În perioada cînd România s-a aflat sub dominația URSS, au fost realizate unele măsuri importante pentru atenuarea acestei dominații. Au avut efecte favorabile pentru țara noastră desființarea sovromurilor, neacceptarea unui plan unic pentru țările CAER, restrîngerea poziției URSS în ansamblul comerțului exterior al României, în favoarea extinderii relațiilor cu multe țări nesocialiste. Însă, în perioada postsocialistă, liderii politici ai României au acceptat dominația crescîndă a unor companii multinaționale în economia țării noastre, deși acestea ne-au dus la pierderea independenței economice și politico-militare, ne-a subminat mult identitatea vieții spirituale. Rezultă că miopia liderilor politici față de colonialismul actual a fost și este plătită foarte scump de poporul român. Efectele ample și grave generate de dominația companiilor multinaționale au blocat viitorul țării. Cum vor putea ieși viitoarele generații din acest blocaj?

Prof. univ. Ioan D. Adumitrăcesei

dor sunt însă mistuiți pretutindeni prin lume. Iar cei mai mulți dintre români au rămas aici, ACASĂ, să se lupte cu nevoile și nesiguranța zilei de mâine, visînd și sperînd că totuși lucrurile se vor îndrepta într-un final.

Lucrurile se vor schimba, fără îndoială, însă nimeni nu poate spune cu ce prețuri... Marele gînditor Aristotel spunea: „Cînd oamenii care

guvernează sînt insolenți și lacomi, lumea se ridică împotriva lor și contra Constituției, care le dă privilegiu așa de nedrepte, fie că fac avere în paguba particularilor, fie că o fac în paguba publicului” (Politica – Despre revoluții). La noi, societatea actuală arată întocmai cum o descria Aristotel în urmă cu 2.500 de ani (...),

→

←
fapt confirmat chiar de dosarele și arestările aproape zilnice ale politicianilor corupți. Președintele Klaus Werner Iohannis declara la rîndul său, după consultările pe care le-a avut cu societatea civilă în urma demonstrațiilor de stradă pricinuite de tragedia din dubul „Colectiv”: „Cu toții așteaptă politicieni noi, care nu au avut nimic de-a face cu corupția”. Dar oare se dorește cu adevărat schimbarea?

...Mai degrabă NU! Demascarea faptelor de corupție ale „aleșilor neamului”, urmate de rețineri, perioade de arest preventiv relativ scurte, plasări ulterioare în arest la domiciliu și păstrarea intactă a averilor dobîndite fraudulos (!), arată mai degrabă a circ mediatic și nu a dorință de schimbare. Asupra acestei stări de fapt atrăgea atenția și doamna Laura Codruța Kovesi, procuror-șef al **Direcției Naționale Anticorupție (DNA)** cînd declara, de curînd, în modul cel mai tranșant cu puțință: „Degeaba intră în pușcărie, stau doi ani acolo, dacă după aceea ies și se bucură în continuare de averile lor, de locuințele luxoase, de iahturi sau de automobile de lux”. Dar cine să legifereze astfel de măsuri, care ar avea reale efecte sociale? (Efectele economice ar fi totuși neînsemnate, pentru că fără un sector productiv bine dezvoltat nu se poate vorbi despre o economie sănătoasă). Tocmai aceia care și-ar vedea astfel amenințate averile? Asta nu ar însemna să-și taie singuri craca de sub picioare?

Totuși, legiuitorii trimiși de popor în parlament, dau dovadă de cea mai mare febrilitate cînd vine vorba despre legi menite să interzică partidele și organizațiile comuniste. În ziua de **17 septembrie 2015**, la Senat a fost înregistrată o „**Propunere legislativă pentru interzicerea organizațiilor politice cu caracter comunist**”, inițiată de 27 de parlamentari din PSD și UNPR, dintre care patru au solicitat la scurt timp să fie radiați de pe lista inițiatorilor (domnii senatori Bereanu Neculai – PSD Suceava, Chiriac Viorel – PSD Brașov, Coste Marius – PSD Brașov și Dumitrescu Florinel – PSD Teleorman). Acest proiect legislativ a primit din partea **Consiliului Legislativ** un aviz negativ care menționează că „o astfel de soluție legislativă contravine Convenției Europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 1950” și că „în majoritatea statelor lumii, cunoscute prin democrația vieții politice, nu sunt interzise organizațiile, doctrinele și ideologiile comuniste. Este cazul Franței, Italiei, Germaniei, Spaniei, Greciei, Portugaliei, Canadei, Japoniei, inclusiv SUA”. De asemenea, în aviz este menționat și un „exemplu edificator”, prin se care arată că „în Cauza Partidului Comunistilor

(Nepecești) și Ungureanu contra României, 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că nici contextul istoric, nici experiența totalitaristă trăită în România pînă în 1989 nu justifică necesitatea unei ingerințe de genul interzicerii înscrierii unui partid pe motiv că va promova doctrina comunistă, de vreme ce aceste partide există în mai multe state semnatare ale Convenției europene, iar democrația se clădește pe pluralism politic”.

În pofida acestui aviz negativ și foarte bine argumentat al Consiliului Legislativ, și fără a mai aștepta verdictul celorlate comisii (juridică și pentru drepturile omului), în ziua de **2 decembrie 2015** la Senat a fost înregistrată o nouă „**Propunere legislativă pentru interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter comunist și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvîrșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război**”. De această dată, proiectul de lege a fost inițiat de un număr de 31 de parlamentari, majoritatea din PNL, și, la fel ca și precedentă propunere legislativă, prevede, în cel mai „democratic” mod, pedepse cu închisoarea pînă la 10 ani pentru comuniști.

Motivele invocate de inițiatorii ambelor propuneri legislative sunt legate de „*crimele comunismului*” și de „*totalitarism*”. Dar cum rămîne cu pluralismul politic? Și poate fi acuzată generația actuală pentru erori ale generațiilor trecute? Nu, comuniștii de azi nu pot fi acuzați în grup pentru culpe individuale ale unor comuniști de ieri! La fel cum nici liberalii de azi nu sunt răspunzători pentru gloanțele primite de țărani în Răscola de la 1907, cînd în fruntea guvernului se afla liberalul Dimitrie Sturdza, ori pentru gloanțele primite în 13 decembrie 1918 de muncitorii tipografi din București, cînd prim-ministru era liberalul Ion I.C. Brătianu...

Adevăratele motive pentru care astăzi se dorește interzicerea organizațiilor comuniste sunt dictate de alte rațiuni, legate de teama de a nu pierde posturile călduțe, privilegiile și averile despre care vorbea însăși doamna Laura Codruța Kovesi. Dacă pînă mai ieri comuniștii erau ironizați drept „nostalgici”, acum românii au început să se dezmeticească de unde li se trage sărăcia și nu se mai mulțumesc cu schimbări politice lipsite de efecte – vor schimbări sociale reale! Așadar, înainte de a-i trimite pe comuniști după gratii, oamenii politici ar trebui să cugete cu multă luare-aminte la vorbele lui Erasmus din Rotterdam: „*Stomacul nu se umple cu povești*”.

Primejdia-i mare!

Este trist, dar situația internațională așa

se prezintă și nu dă semne de detensionare. Dimpotrivă, o dată cu încordarea relațiilor dintre Federația Rusă și Turcia, ca urmare a doborîrii de către aviația turcă a unui avion rusesc **Su 24** în Siria, primejdia aproape că a crescut exponențial. Precipitarea întîlnirilor la nivelul șefilor de state, al prim-ministrilor și al ministrilor de externe din diferite țări (Rusia, Franța, Marea Britanie, SUA, China, România etc.), comasarea de trupe internaționale în Siria, suplimentarea capacităților de luptă în România pentru „*întărirea flancului estic al NATO*” (înainte de criza ucraineană, declanșată la finele anului 2013, se vorbea despre „*extinderea flancului estic*”), toate acestea indică adevărata stare de lucruri și direcția în care evoluează.

Pe de altă parte, Rusia, după un an și jumătate de sancțiuni economice impuse de Occident (în luna iunie 2015 ele au fost prelungite cu șase luni) este departe de prăbușirea economică urmărită de inițiatorii sancțiunilor. Recent, la *summitul G20* desfășurat în luna noiembrie 2015 în Turcia, liderii occidentali au decis prelungirea acestor sancțiuni cu încă șase luni, pînă în iulie 2016 – în total 2 ani. Inutilitatea acestor sancțiuni poate fi dedusă și din faptul că, în urma doborîrii avionului militar rus în Siria de către turci, Rusia a introdus la rîndul ei sancțiuni economice Turciei pe linia importurilor de fructe și legume, a transporturilor, a turismului etc. Imunitatea Rusiei, chiar și în fața unei izolări economice totale, este explicabilă. Pe lîngă uriașele și variatele resurse ale acestei întinse țări, rușii nu și-au demantelat industriile după destrămarea Uniunii Sovietice, ci le-au conservat, apoi le-au modernizat. Iar asta înseamnă mașini și utilaje pentru celelalte ramuri și subramuri ale economiei, precum și locuri de muncă pentru ruși. De asemenea, Rusia nu și-a distrus agricultura și zootehnia, iar asta înseamnă produse alimentare și alte locuri de muncă pentru ruși. Prin urmare, sancțiunile impuse nu pot duce la prăbușire economică, în situația în care Rusia nu este dependentă de importuri.

Semne bune Anul... n-are!

Din păcate, aceasta este perspectiva pe care ne-o oferă anul 2016. Pe plan intern, dacă legile anticomuniste vor fi adoptate, comuniștii și toți cei care vor mai îndrăzni să afirme că duceau o viață mai bună și mai sigură înainte de 1989, vor risca să înfunde pușcăriile. Ca atare, cu toate schimbările de guverne, fie ele politice sau „tehnocrate”, românii nu se pot aștepta din partea politicianilor decît la faimoasele vorbe ale personajului lui Caragiale: „*Să se revizuiască,*

→

←
primesc! Dar să nu se schimbe nimica!”.

Nici în plan internațional lucrurile nu se prezintă mai bine. Dacă în anul 1989 criza occidentului capitalist și-a găsit rezolvarea temporară în căderea blocului socialist, prin acapararea de noi piețe (însoțită de eliminarea capacităților productive ale țărilor respective, printre care și România), situația de astăzi se aseamănă foarte mult cu cea de dinaintea celui de-al doilea război mondial. **Criza economică apărută în 1929** în SUA și extinsă de-a lungul unui deceniu a afectat puternic țările occidentale, pregătind terenul apariției pe scena istoriei a nefastului personaj Adolf Hitler, care, flămînd de noi teritorii și

resurse, și-a intitulat soluția „*Marșul spre Est*” și a concretizat-o în invadarea Poloniei în 1939 și în atacul surprinzător asupra Uniunii Sovietice în 1941. Astăzi, similitudinile sînt frapante: ne aflăm la opt ani de la debutul **crizei economice din 2007**, iar evenimentele din Ucraina și Siria sînt simptomatice...

O schimbare este inevitabilă în viitorul nu foarte îndepărtat, ea constă în însăși rezolvarea crizei internaționale, și **va fi o schimbare în bine**, indiferent dacă se va produce pe cale pacifistă sau prin trista și nedorita cale a războiului. Pe cale pacifistă, ea presupune o evoluție la nivelul mentalităților, al conștiințelor, și se traduce în schimbări esențiale economice, politice și sociale

ale sistemului capitalist aflat în agonie.

Dacă vocea rațiunii va fi prea slabă și se va ajunge la o nouă conflagrație mondială, studiile sociologice și psihologice arată – paradoxal! – că în timpul calamităților naturale și al războaielor oamenii redescoperă solidaritatea. Numai că, în urma unui război dus cu puterea de distrugere a armelor actuale, supraviețuitorii vor trebui să redescopere concomitent și condițiile vieții primitive... Să sperăm că nu acesta va fi prețul pe care va trebui să îl plătească umanitatea!

Alexandru Voicu

Pămîntul nu e singura planetă din univers, dar e singura – cel puțin deocamdată – despre care știm că adăpostește marea minune a vieții. De nicăieri, din nici o altă parte nu ni s-au arătat încă semnele unei organizări a materiei, capabile să nască, să simtă, ba să și gîndească propria-i stare și să se prevadă. De nicăieri nu ne-au parvenit graiuri, cîntece, gîngurit de copil. Cercetările îndelungi și febrile nu au putut capta din imensitatea ce ne înconjoară ca pămînteni, nici freamăt de pădure, nici susur de izvor, nici tril de privighetoare. Din cîte cunoaștem pînă acum, planeta pe care trăim e singura gazdă de suflete, de iubiri și năzuinți.

Astfel stînd lucrurile, mă întreb ce om sănătos la minte se mai poate erija în apărător al existenței umane prin acumularea neînfrînată a uneltelor de distrugere în masă, prin pregătirea unui spulber de otravă și foc al întregii planete? Care șef de stat sau de guvern se mai poate minți cu atîta sadică ironie încît să creadă pînă la urmă că arma lui nucleară va nimici totul conform planului dinainte stabilit? Judecata normală refuză asemenea speranțe și calcule. Se pare însă că există politicieni gata să ucidă soarele pentru a se sustrage unui consult

PENTRU VIAȚĂ

psihiatric și a nu fi ajutați să iasă din absurd.

Fi-va oare pămîntul, cu toată uriașa sa zestre destinată neîntreruptei continuități a vieții, supus gestului barbar al celor orbiți de iresponsabilitate? Cum să admită oare miliardele de coplanetari o astfel de perspectivă? Cum să nu răspundă NU, de miliarde de ori NU, din adîncul ființei lor prezente și viitoare?!

Zi după zi se înscriu în calendar cu noi împotriviri, sub formele cele mai variate, față de nesăbuița politicii de înarmare, de încordare a relațiilor dintre state, de provocări și amenințări sub pretextul propriei securități, și zugrăvite în culoarea supremei griji pentru destinul omenirii. Trebuie să fie și va fi oprit jocul cu moartea pe singura planetă unde se trăiește!

Gîndind acest gînduri, pe care le aștern aici ca modest slujitor al păcii, aud numele României cum sună mai puternic și mai armonios ca oricînd pe scena istoriei. Iată, țara mea cu glas de aur, chemînd fără de răgaz la bună și dreaptă conviețuire pe pămînt, la eliminarea primejdiei nucleare, la izgonirea

din spațiul nostru planetar a păianjenului veninos care țese deasupra splendorilor terestre plasa morții și a dezastrului. Glasul României trece ca o solie neobosită peste continente și meridiane, în numele tuturor acelora care au menirea și datoria să continue viața pe pămînt.

Eugen Frunză

(Articol apărut în revista „Pentru Patrie” Nr. 459 / Iulie 1986, editată de Ministerul de Interne al Republicii Socialiste România)

UN EXEMPLU STRĂLUCIT DE EROISM ÎN MUNCĂ AL TINERETULUI ROMÂN

De-al lungul istoriei, tineretul, care are menirea de a purta făclia progresului omenirii, a avut întotdeauna nevoie de un ideal mobilizator, de un exemplu demn de urmat. Pentru a oferi tineretului din zilele noastre un astfel de exemplu, vom evoca în articolul de față munca eroică a U.T.C.-iștilor pe șantierul de muncă voluntară a tineretului la construirea liniei de cale ferată Bumbesci-Livezeni, în anul 1949. A fost o epopee eroică, înscrisă pentru

totdeauna cu litere de aur în istoria glorioasă a construirii socialismului în România.

Calea ferată Bumbesci-Livezeni avea o însemnătate deosebită pentru economia națională, fiindcă scurta foarte mult drumul de transportare al cărbunelui din Valea Jiului spre marile centre industriale ale țării. Și înainte de 23 August 1944 s-a pus de mai multe ori problema construirii acestei linii ferate, dar regimul burghezo-moșieresc din România nu a fost capabil să înfăptuiască

acest obiectiv atît de însemnat. Abia după consolidarea regimului socialist a devenit posibilă construirea căii ferate

Bumbesci-Livezeni. La chemarea partidului, mii și mii de tineri U.T.M.-iști (în acei ani organizația tineretului comunist purta numele de U.T.M. – Uniunea Tineretului Muncitor) s-au adunat pentru a construi calea ferată prin muncă voluntară. Acești tineri, veniți din toate colțurile țării, în afară de masă și cazare nu primeau nici un fel de salariu. Au venit de bunăvoie să dăruiască elanul lor tineresc pentru construirea unui

→

←
viitor mai bun în această țară. Nu erau mînați de nici un fel de interese materiale meschine, de dorința de a face carieră. Au venit să muncească spre binele poporului, pentru a ajuta la făurirea unei vieți mai bune tuturor fiilor țării. Condițiile în care au lucrat au fost foarte grele. În acei ani, țara secătuită de moștenirea burghezo-moșierească, de război și de anii de secetă din 1945-1946, nu le putea

oferi prea mult. Regretatul meu soț, Ștefan Cighear, a fost și el brigadier pe șantierul Bumbești-Livezeni. Cele ce urmează sînt fapte autentice, amintiri personale ale soțului meu.

Ștefan îmi povestea că mîncarea servită cel mai des brigadierilor era fasolea. Fiindcă se gătea pentru mii de persoane, nu exista posibilitatea ca fasolea să fie aleasă, și din această cauză mai găseai și pietricele în mîncare. Brigadierii locuiau în barăci și dormeau cîte doi în pat, cu schimbul. Unul dintre ei se scula dimineața, să plece la muncă. Locul era ocupat de celălalt brigadier, care se întorcea din schimbul de noapte. Seara, schimbul se făcea invers. În acest ritm impetuos s-a lucrat tot timpul pe șantier, pînă la terminarea liniei ferate.

Pentru a ilustra atmosfera care domnea pe șantier și spiritul în care erau educați tinerii brigadieri în acele vremuri de glorie, voi reda mai jos un text, citat cuvînt cu cuvînt din carnetul de brigadier al soțului meu, pe care îl păstrez și în ziua de azi. Carnetul cu copertă de carton poartă numărul 42647. Pe copertă stă scris „**Federația Națională a Tineretului Democrat. Brigadier al muncii voluntare R.P.R.**” (Republica Populară Română – denumirea țării în perioada 30 decembrie 1947-1965). Urmează apoi cîteva date referitoare la posesorul carnetului (data nașterii, profesiunea, organizația din care face parte, adresa) și la activitatea lui pe șantier: în ce brigadă a muncit, în ce perioadă, ce distincții a primit. Pe ultimele două pagini există un text care sună astfel:

„*Tinere Brigadier!*

Tu ai o misiune grea, dar însemnată.

Contribuie cu elanul tău tineresc la lupta pe care o duce Partidul Muncitoresc Român pentru construirea socialismului în țara noastră.

Greutățile pe care le întâmpini în munca ta de fiecare zi trebuie să-ți dea forțe noi, spre a pași mai dîrz înainte!

Muncește și luptă pentru a purta nepătat numele de brigadier al muncii voluntare!

Învăță muncind și muncește învățînd, pentru a contribui la înfăptuirea unei țări noi și a deveni un tînăr nou, după învățăturile lui Marx – Engels – Lenin – Stalin!

La stînga ta, muncește un brigadier mai bine decît tine.

Și tu poți lucra ca el!

La dreapta ta muncește un brigadier mai slab decît tine.

Tu trebuie să-l ajuți să se înalțe și el!

Cu toții împreună, veți cîștiga steagul brigăzii și al șantierului!”

Frumoasele cuvinte de mai sus, care constituie un document istoric, oglindesc cu fidelitate spiritul care domnea în acele vremuri glorioase, de muncă eroică. Organizația U.T.C. a avut un rol însemnat în mobilizarea și educarea tineretului, reușind să insuflă tinerilor un ideal măreț, pentru care merită să trăiești: construirea unui viitor mai bun al patriei lor, pentru fericirea tuturor cetățenilor ei. Tinerii brigadieri erau conștienți că nu muncesc pentru îmbogățirea patronilor, ci pentru înflorirea țării lor, în care vor trăi mai bine ei și copiii lor. Munca eroică a acelor tineri nu a fost zadarnică. Ei au adus o contribuție însemnată la construirea orînduirii socialiste, în care tot ce s-a realizat s-a făcut pentru oameni, în care toți membrii societății de bucurau de un trai decent și aveau siguranța zilei de mîine.

Eforturile pline de sacrificii ale tinerilor brigadieri din acele timpuri au fost încununete de un succes deplin. În anii '90, întorcîndu-mă dintr-un concediu, am făcut intenționat un ocol, pentru a avea ocazia să văd traseul de cale ferată construit de brigadierii voluntari, de pe șantierul Bumbești-Livezeni, în rîndurile cărora fusese pe vremuri și soțul meu. Am admirat atunci arcurile zvelte ale viaductelor, întinse peste prăpastii la înălțimi amețitoare, tunelurile, galeriile săpate în stîncă, pereții lor laterali fiind într-o parte muntele, iar cealaltă parte, susținută de coloane masive, era deschisă, permițînd contemplarea peisajului, a culmilor muntoase și hăurilor adînci ale văilor. Gîndurile mele au zburat la

acei tineri simpli, modești, care au construit în condiții grele, fără nici o recompensă materială, această bijuterie, această minunată realizare a tehnicii, unică în felul ei, care va rămîne pentru generațiile viitoare un monument închinat eroismului în muncă. Pe lungimea ei de 30 de kilometri, calea ferată Bumbești-Livezeni cuprinde 38 de tuneluri.

Îmi aduc aminte că în 1949 a fost turnat un film despre viața și munca eroică a tinerilor brigadieri de pe acest șantier. Filmul se intitula „**Răsună valea**” și a fost regizat de Paul Călinescu. Îmi amintesc și astăzi cum răsună „**Imnul brigadierului**”, care făcea parte din muzica acestui film.

„*Răsună valea, răsună valea,
De la Bumbești la Livezeni,
Și crește calea, și crește calea,
De la Bumbești la Livezeni:
Hei rup, hei rup, hei rup, bum!
În cîntec de brigadier!”*

Trebuie să constatăm cu amărăciune că mulți tineri din zilele noastre nu cunosc bucuria muncii dezinteresate, satisfacția de a realiza ceva util pentru societate, pentru viitor, pentru cei ce vor veni după noi. Ei muncesc – dacă muncesc! – numai pentru „**banii jos!**”. Ba, mai mult, îi consideră „**fraieri**” pe bătrînii care, abia mișcîndu-se, mai pun o floare în spațiul verde din fața blocului, „**pe gratis**”. Dar cum ar arăta aceste spații verzi, dacă cei din generația îmbătrînită nu ar fi

sădit copaci, arbuști, garduri vii și flori? Ei au făcut această muncă „**gratis**”, după opt ore de muncă la serviciu, zi de zi, fără sîmbătă liberă. Și acesta este doar un exemplu mărunț...

Sperăm că se vor găsi tineri care să reflecteze asupra celor scrise, care vor avea curajul și tăria sufletească să gîndească obiectiv, independent, cu propriul lor cap.

Prof. Șarlota Cighear

Cu puțin timp în urmă, când am împlinit șase decenii de viață, am avut plăcerea să fiu felicitat de câțiva din foștii mei colegi de serviciu de la *Timken* Ploiești. A fost o surpriză plăcută pentru mine să constat că acești oameni nu m-au uitat. Mai ales, acești oameni nu au uitat că eu, împreună cu ei și cu alți foști colegi, am format colectivul unei întreprinderi ploieștene de elită: *Întreprinderea de Rulmenți Grei* Ploiești. Cea care a fost preluată din anul 1998 de compania *Timken*.

Această întreprindere, înființată prin decret prezidențial în anul 1976, a fost dotată cu utilaje la cel mai înalt nivel tehnologic al acelor ani, importate din SUA. Iar „mentorul” noii fabrici a fost firma americană *Rollway Bearings*. Concret, această companie a acordat sprijin și asistență de specialitate în alegerea utilajelor, în stabilirea tehnologiei de fabricație a rulmenților, în instruirea primilor specialiști la sediul din Cincinnati, Ohio, în „training”-ul efectuat la Ploiești cu punerea în funcțiune, cu instruirea salariaților în tainele unui nou concept de fabricație.

Dacă avem în vedere faptul că toate utilajele ce asigurau fluxul de producție erau cu comandă numerică (*General Electric, Cincinnati Milacron*) iar aparatura de măsură și control era una cu totul revoluționară la acea vreme (faimoasele ceasuri comparatoare cu care lucrau toți prelucrătorii prin așchiere, AMC-urile existente la controlul final), reiese fără drept de tăgadă că *IRG*-ul era cu adevărat o întreprindere performantă, de elită. O întreprindere care producea rulmenți atât pentru intern, dar mai ales pentru export. Căci rulmenții de mari dimensiuni ce se produceau la Ploiești sub marca *URB* erau o marfă valoroasă, ce se vindea bine la export. Atât pe piața CAER, cât mai ales pe piața „devizelor libere” (Occident, Orientul Apropiat, America de Sud, etc).

La finele lunii mai 1980, când am venit în *IRG*, vedeam zilnic la lucru pe colegele noastre de la biroul desfacere, d-na Grigorescu și Liana Tănase. Liana, care se ocupa de export, manevra mereu niște grafice imense cu situația la zi a exporturilor către Austria, RFG, Belgia, Franța, Canada,

RULMENȚIIȘII

SUA, Brazilia, Argentina, Africa de Sud, Australia, Siria, Iran, Libia, Egipt, India, etc. Zilnic se întocneau documente de expediție, precum și documentele vamale care însoțeau loturile de marfă ce plecau în containere spre beneficiarii din aceste țări. La fel ca și în cazul exporturilor către țările CAER, dintre care se detașa URSS drept cel mai „gras” client.

Iar la d-na Grigorescu poposeau zilnic delegații beneficiarilor interni: *Progresul Brăila, 23 August București (FMGS)*, termocentralele românești (programul energetic), exploatarea minere Turceni și Rovinari, șantierele navale Galați și Constanța, coloșii siderurgici de la Galați, Hunedoara, Reșița, Tîrgoviște. Și mulți alții, de care nu-mi mai aduc acum aminte.

Fac această descriere cu lux de amănunte pentru a sublinia importanța compartimentului desfacere (sau vânzări). Acesta era „inima vie” a întreprinderii, căci asigura VÂNZAREA rulmenților obținuți prin munca noastră, a tuturor. Atît în țară cît și la export. Iar cum atunci vânzările mergeau din plin, intrau bani în contul întreprinderii, salariile erau bune și se plăteau la zi. Nu mai vorbesc de primele care se acordau adesea cu ocazia realizărilor deosebite la export.

Îmi aduc aminte de „ponturile” pe care ni le serveau nea’ Nicu Galbur, directorul general, Trestioreanu (Tresty), directorul comercial, dar mai ales nea’ Nae Oprea, contabilul-șef: „Mă, hai să vă spun care-i șpilul. Este ca în bilanțul ăla contabil: primul indicator cu care începe este totalul vânzărilor. Sau cifra de afaceri, cum îi zic capitaliștii. *Întreprinderea vinde mult și încasează banii-foarte bine! Iar dacă își chibzuieste cheltuielile și face economii, are profit. Așa și în cazul țării, al României: cifra de afaceri este exportul! Dacă exportă mult și bine și nu cheltuie mult cu importurile, are profit și este prosperă. Dacă n-ar exporta și ar trăi din importuri, ne-ar lua dracu’ pe toți!*” Firește, concluzia era una singură: „Mă, voi sunteți al naibii de importanți! Când este vorba de livrarea unui export, trebuie să faceți ce ați ști, să lucrați zi și noapte, dar când se împlinește termenul - atunci marfa trebuie să plece! Numai așa ne va fi bine!”

De aceea n-am suportat sloganele alea idioate cu „munca eroică, în spirit revoluționar”, bla bla bla. Noi, rulmențiștii am făcut cu adevărat muncă eroică atunci când ne-am mobilizat, fiecare în sectorul său, adesea multe ore peste program, ca toate sau aproape toate livrările de rulmenți să se facă la termenele din contracte. Iar la

exporturi - respectarea la sînge a termenelor!

Astfel, eu și colegii mei, Ion Mateescu, Emil Rădulescu, Cristi Deac, Florin Rusu și ceilalți care ne ocupam de aprovizionare, mai „trăgeam chiulul”, profitînd de delegațiile frecvente. Însă cînd era vorba de urgențe legate de export, umblam zi și noapte pe drumurile României, cu mașina sau cu trenul, treceam de multe situații-limită pentru a aduce la timp materialele necesare pentru ca producția să meargă șnur. Iar șeful nostru, nea’ Jean Bogoe ne brufțuia adesea cu gura-i mare și ne repeta mereu că pentru a obține ceva de la furnizori trebuia să ne ținem de ei ca rîia, „să intrăm pe fereastră dacă ne dă pe ușă afară”. Adică perseverență dusă la extrem.

Cît de rău de gură era nea’ Jean, devenea de-a dreptul uman la ocazii festive; își amintea de obîrșile-i rusești vorbind de Pușkin, de Dostoievski, de Tolstoi, de Șolohov. Avea acasă o bibliotecă impresionantă și nu pregeta să împrumute cărți celor interesați de literatura rusă. Mie mi-a împrumutat „*Pe Donul liniștit*” a lui Mihail Șolohov și „*Crimă și pedeapsă*” a lui Dostoievski...

Se cuvine să vorbesc acum despre meseriașii noștri. Cei care, mînuind mașinile-unelte cu comandă numerică, dădeau naștere rulmenților. Era cu adevărat spectaculos și instructiv să-i urmărești la treabă! Stăteam adesea lîngă prietenul meu Gheorghe Păun (Bebe), urlăteau de-al meu și tovarăș de expediții montane, la strungul paralel cu care lucra. Înainte de toate, Bebe introducea banda perforată pe care era tot planul de operații în cititorul mașinii. După aceea, lua „*la chingă*” un inel de oțel din stiva de alături cu ajutorul macaralei din dotare și îl fixa pe bacurile universalului. O apăsare de buton și bacurile se deplasau și strîngeau inelul ca într-un dește. O altă apăsare pe butonul START: ușa mașinii se închidea, universalul începea să se rotească iar „*boștanga*” începea un adevărat balet cu cele patru capete de strunjire care mușcau din inel, conform planului de strunjire de pe banda perforată. Iar șpanul rezultat era preluat de o bandă transportoare care îl strîngea și-l comprima, după care îl evacua în căruciorul metalic plasat alături. După ce inelul era gata, Bebe îl lua cu macaraua și îl puneă pe o masă specială, unde îl verifica folosind ceasul comparator „*Federal*”, mult mai precis și ușor de operat decît clasicul șubler. Dacă ieșea bine (și ieșea!) la verificare, îl puneă cu macaraua pe paletul cu piesele realizate.

Iar piesele realizate de Bebe și de colegii săi, Gigel Ariciu, Liviu Catrinou erau transportate la tratament termic, unde erau preluate de Vasile Iancu, fostul meu coleg de liceu. Acesta și colegii săi le dirijau, conform

←
planului de operații, fie la cuptorul electric, fie la cuptorul cu gaze, fie la baia de săruri.

După terminarea tratamentului termic, inelele și rolele brunate mergeau la secția rectificare, unde erau prelucrate „la micron” pe mașinile de rectificat complet automatizate, faimoasele „G”-uri made in USA. Băieții în salopete albastre butonau la tastaturile speciale, iar prin geamurile de protecție se vedeau brațele cu pietre de rectificat cum „mîngîiau” inelul, până îl aduceau „la cotă”. Iar nea’ Fane Keller, reglorul-șef urmărea cu un ochi critic fiecare inel strălucitor ce ieșea din pîntecele „G”-urilor: „Bă, mașina-i mașină, dar un ochi trebuie să privească mereu, că nu se știe.”

După un scurt popas la controlul final, unde treceau prin fața aparatelor mînuite de Florentina Năstase, inelele și rolele intrau la montaj. Locul unde se nășteau rulmenții de toate felurile: axiali, radiali, oscilanți, de sprijin și rotire. Lucrătorii poziționau inelele, introduceau bilele și rolele în colivii și, prin niște mișcări dibace-gata rulmentul montat! Câteva rotații de probă, apoi urma ungera, ambalarea și introducerea în lăzi de lemn. La final, inscripționarea lăzilor, documentele de însoțire întocmite de Flori Neagu și destinația finală - magazia de produse finite! Locul de unde colegele de la desfacere, despre care am vorbit, le hotărau destinația. Adică la beneficiarii din țară și de peste hotare care, prin banii plătiți, ne asigurau nouă, rulmentiştilor, locurile de muncă și salariile.

Iar țării valuta necesară pentru bunul său mers.

Ca activitatea secțiilor productive să meargă bine, oamenii din secția mecano-energetică (electricieni, mecanici, maiștri, ingineri) conduși de energicul Paul Enea se îngrijeau ca utilajele să funcționeze fără cusur, iar alimentarea cu energie electrică, apă și gaze să se facă neîntrerupt. Inginerul Gigi Constantinescu, venit în fabrică tot în 1980, a muncit ani de zile cu electricienii și mecanicii din subordine ca să cunoască tainele complicatelor utilaje americane. Astfel a ajuns să le cunoască la perfecție, iar orice defecțiune să fie remediată rapid. Trebuie menționați neapărat și Dan Arvinte, Gogu Duca, Marian Ghidu, Sorin Cladoveanu, Vasile Doicin, Costică Ionescu, buni meseriași, care știau să intervină la reparații, dar și să ajute pe oricine cu reparații la un aparat electrocasnic.

Nu trebuie uitați nici oamenii din compartimentul financiar-contabil, conduși de nea’ Traian Ionescu la acea vreme. Și munca lor, una de uzură, epuizantă, era extrem de necesară pentru funcționarea aceluia organism viu care a fost **IRG**. Îmi amintesc pe la începuturi cît munceau Nuți Moldoveanu și Mitică Minculescu în zilele de bilanț. Apoi Ana Băbuț, Senica Dumitrașcu, Cornelia Olteanu, Ioana Ghidu, Maria Essig (Aura).

De o mare importanță a fost activitatea din domeniul planificării și statisticii, necesară pentru stabilirea activităților viitoare, pentru raportările față de forurile superioare. Aici eu am fost direct implicat; am lucrat mult cu Maria Coman, cu Rodica

Misleanu, cu Florin Sărățeanu. Iar colegele de la depozite, Fulvia Stanciu, Sanda Gheorghe au contribuit mult la această activitate.

În final (dar nu în ultimul rînd) câteva vorbe pentru șoferii care au activat la **IRG**. Pentru oamenii care pe timp de zi dar și de noapte, pe arșiță, ploaie sau viscol au transportat, la volanul mașinilor, sute de tone de oțel, au livrat sute de tone de rulmenți la beneficiari. Adesea mulțumindu-se doar cu o ciorbă și cîțiva mici mîncăți în grabă la un popas, adesea așteptînd răbdători ore întregi la încărcat și descărcat. Mihai Nicolae (Mișu), Costică Iova, Gigel Badea, Florică Stoica, Virgil Radu - iată cîțiva oameni care și-au făcut datoria, cu care am împărțit necazurile dar și bucuriile miilor de kilometri parcurși pe șoselele României.

Am pomenit în toate aceste rînduri oameni cu care am lucrat direct, care mi-au fost colegi în colectivul **Fabricii de Rulmenți Grei Ploiești**. Oameni care, prin eforturile depuse la această unitate de elită, au făcut ceva pentru țara lor... În prezent, o parte din acești oameni nu mai sunt. Au plecat într-o lume mai bună. Fie-le veșnică amintirea!

Fie ca pentru noi, cei rămași, viața pe care o avem înaintea să fie una liniștită, să ne bucurăm de realizările urmașilor noștri. Și, așa cum mi-au dovedit recent colegii ce mi-au adresat urări de bine de ziua mea, să nu uităm că am fost parte dintr-o mare colectivitate. Că am fost RULMENTIȘTII !

M. R.

DIN ACTIVITĂȚILE CENTRULUI RUS DE ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ

În ziua de 8 decembrie 2015, cu ocazia aniversării a 90 de ani de la înființarea Agenției Federale „Rosotrudnicestvo”, Centrul Rus de Știință și Cultură la București din Bulevardul Lascăr Catargiu Nr. 50, a avut loc un nou eveniment cultural care a debutat cu un mini-concert susținut de muzicianul Radu Captari, care a fost însoțit de două tinere talente îndrăgostite de arta chitarei.

După minunatele cîntece rusești oferite auditoriului, invitații au putut participa la o veritabilă lecție de istorie, centrată pe personalitatea generalissimului Alexandr Vasilevici Suvorov (1729-1800), cunoscut drept unul dintre generalii care au purtat doar victorii pe

cîmpurile de luptă și care în anul 1788 a luptat împotriva turcilor și pe teritoriul

românesc, ieșind de asemenea învingător în bătăliile de la Focșani și Rîmnicu Sărat.

Alături de invitați au fost prezenți și elevii ai Școlii de pe lângă Ambasada Federației

Ruse în România, care încă de la cele mai fragede vârste sînt îndrumați să își cunoască trecutul glorios și să își respecte personalitățile care au marcat istoria Rusiei.

De asemenea, în ziua de 10 decembrie 2015, la Centrul Rus de Știință și Cultură a avut loc masa rotundă cu tema „Rosotrudnicestvo la a 90-a aniversare. Rolul diplomației publice în întărirea relațiilor de prietenie și colaborare dintre Rusia și România”, cu participarea E.S. domnului Oleg Malginov, Ambasador al Federației Ruse la București.

Centrul Rus de Știință și Cultură la București (omolog Institutului Cultural Român la Moscova) a fost înființat în acest an, în urma acordului semnat pe 9 iulie 2013 între guvernele celor două țări.

A.V.

**PREȘEDINTELE MADURO: A TRIUMFAT
CONSTITUȚIA ȘI DEMOCRAȚIA**

Caracas, 07 decembrie 2015

(Agenția Venezueleană de Știri) - Președintele Republicii, Nicolás Maduro, a subliniat victoria Constituției Republicii și a democrației în cadrul alegerilor parlamentare, proces prin care au fost aleși 167 de reprezentanți pentru noua

periodă legislativă a Parlamentului.

În transmisiunea Televiziunii Venezueleze, de la Palatul Miraflores, de unde a adresat un mesaj tuturor venezuezenilor, președintele s-a exprimat: „Cu toată morală și etică noastră venim să recunoaștem aceste rezultate defavorabile, le acceptăm și spunem Venezuelei că a triumfat Constituția și democrația”.

Șeful Statului a subliniat participarea în masă a electorilor; aproximativ 75% din cei 19.4 milioane de venezuezeni convocati la alegerile cu numărul 20 - „dintr-un ciclu profund de democrație ce s-a deschis în țara noastră, de o nouă democrație”-

ACTUALITATEA VENEZUELEANĂ

de la inițierea procesului revoluționar.

A comentat faptul că noul proces democratic din țară, stabilit prin Constituția din 1999 ca participativ și activ, „a știut să înfrunte tot felul de dificultăți și de neplăceri. Dintre aceste 20 de alegeri, forțele revoluționare, bolivariene, cei care ne aflăm aici în picioare, cu morală intactă, cu bune intenții, am știut mereu să recunoaștem rezultatele, cu etica și valorile noastre, în orice circumstanțe, fie ele favorabile sau nefavorabile”.

„Întotdeauna am avut încredere în puterea noastră electorală, mereu am avut încredere absolută în voința noastră, dragi compatrioți”, a mai adăugat el.

**UNESCO DECLARĂ ȚESĂTURA DE CURAGUA
PATRIMONIUL IMATERIAL AL UMANITĂȚII**

Caracas, 3 decembrie 2015 (Radioul Național din Venezuela) - Cunoștințele legate de cultivarea și procesarea plantei de Curagua au fost declarate Patrimoniu Cultural Imaterial al Umanității de către Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO), în cadrul reuniunii anuale ce a avut loc în Windhoek, Namibia. UNESCO a exprimat via Twitter felicitările sale pentru poporul venezuelean:

„Felicitări Venezuela pentru noua înscrisere în lista Patrimoniului Imaterial”.

Această recunoaștere este ce-a de-a patra înscrisere consecutivă a Venezuelei în lista UNESCO, după declarațiile succesive ale Demonilor Dansatori ai Corpus Christi (2012), Parada de San Pedro din Guarenas și Guatire (2013) și tradiția orală a satului Mapoyo cu referințele sale istorice în spațiul ancestral (2014).

Planta de Curagua este materia primă pentru realizarea de hamace, fețe de masă, perne, printre alte confecții artisanale, care sunt expresie a tradiției culturale a comunității din Aguasay, municipiu localizat în statul petrolifer estic Monagas. Transmiterea, din generație în generație a cunoștințelor legate de această plantă și utilizările sale au permis construirea unei identități a locuitorilor din Aguasay și a devenit o obișnuință însușirea acestora prin observare și imitare a măștrilor acestei arte.

Procesul de candidatură către organizația internațională a fost inițiat în 2013, prin elaborarea unui document din partea **Centrului de Diversitate Culturală**, document ce reunește aspectele care justifică semnificația socială și importanța acestei exprimări culturale, și care a fost recunoscut drept un dosar exemplar de către comitetul de evaluare.

ACTUALITATEA CUBANEZĂ - CONVORBIRI CUBA-SUA

**COOPERAREA ANTIDROG:
TEREN COMUN AL CUBEI ȘI SUA**

Delegațiile Cubei și Statelor Unite au susținut recent la Washington o ședință tehnică în domeniul luptei contra traficului de droguri, ședință în care **au căzut de acord că este importantă cooperarea și semnarea instrumentelor care s-o susțină.**

Conform unui comunicat de presă al Ambasadei Cubei la Washington, părțile au subliniat necesitatea formalizării schimburilor în lupta antidrog, pentru a neutraliza mai eficient acțiunile traficantilor.

Reuniunea s-a desfășurat într-un climat de respect și profesionalism, condusă de directorul pentru relații bilaterale al **Direcției Generale pentru Statele Unite din Ministerul de Externe cubanez**, Yuri Gala, și coordonatorul **Oficiului pentru Afaceri Cubaneze din Departamentul de Stat**, Mark Wells, precizează textul comunicatului.

De asemenea, au participat la întâlnire, ca vizitatori, funcționari din Ministerele

de Interne și Justiție, Vama Generală a Republicii și ai Ambasadei, iar din partea amfitrionilor, a fost reprezentată Agenția Antidrog și Serviciul Pazei de Coastă.

Ambele delegații au convenit să continue

aceste reuniuni tehnice, iar Cuba a propus ca următoarea să aibă loc vara viitoare, 2016, la Havana (*Prensa Latina*).

**CONVORBIRI CUBA - SUA PE TEMA
COMPENSAȚIILOR RECIPROCE**

Pe 8 decembrie 2015 a avut loc în capitala Cubei o reuniune informativă între reprezentanții guvernelor Cubei și Statelor Unite pe tema compensațiilor reciproce.

Delegația cubaneză a fost condusă de Abelardo Moreno Fernandez, vice-ministru de Externe, iar cea americană de Mary McLeod, vice-asesor legal principal la Departamentul de Stat.

Delegațiile au făcut un schimb de informații legate de compensațiile de soluționat între cele două state. Delegația Cubei a expus bazele reclamațiilor, în principal cererea poporului cubanez către Guvernul Statelor Unite pentru compensarea daunelor umane și economice, recunoscute de tribunalele din țară.

Cele două părți au convenit să continue schimburile pe această temă. Întâlnirea s-a desfășurat într-un climat de respect și profesionalism (*Prensa Latina*).

În ultima vreme, vedem tot mai multe coloane de femei îmbrobodite și bărbați cu fețe cenușii, cum se tîrăsc de-a bușilea prin zăpezi și noroaie, gata de orice sacrificiu ca s-ajungă măcar să atingă raclele cu un conținut misterios, prezentat sub formă de moaște de către toate fețele bisericești. Acestea sînt plimbate dintr-un colț în celălalt, cu mare alai, aduse de pe meleaguri străine sau din bisericile autohtone, reușind să adune toți disperaiții și hămesii neamului,

care, pentru o porție de sarmale și-o țuiculiță, sînt în stare să străbată sute de kilometri. După ce mănîncă și beau, cam pe-o măsă față de cît ar putea să-ncapă, declară că se simt luminați, ușurați și vindecați de toate bolile. Afacerile merg strună, deoarece acolo se cumpără icoane, obiecte bisericești, și se fac multe alte cheltuieli. Cel mai frumos moment

CATEDRALA MÎNTUIRII BANULUI

din viața acestor credincioși este cel în care sosesc sarmăluțele și mămăliguța. Atunci, bielele broboade se mișcă ritmic în sus și-n jos, că începe masticăția, semănînd leit cu găinile care beau apă și-și mișcă ciocul tot timpul spre văzduh, în semn de mulțumire...

Bieții oameni! Sînt flămînzi, sperați și, fără vreun licăr de speranță, se agață cu mare nădejde de credința în Dumnezeu, care îi va scoate din toate urgiile. Românii sunt un popor credincios, dar aici e vorba despre exces și fanaticism, de exploatarea ignoranților. Șefii Bisericii o duc exact ca-n Rai: limuzine scumpe, muncă puțină și viață de nabab. Afaceri cu bănci. Acum auzim stupefaiți și de biserica din Chitila, unde preoții noștri se ocupau cu evidența banilor din sacii hoților de case, acolo făceau sex și se îmbătau ca porcii, era un fel de Sodoma și Gomora.

Mai nou, sîntem presați să sponsorizăm lucrările unui edificiu de care nu avem nevoie, „Catedrala Mîntuirii Neamului”. O altă escrocherie, deoarece noi avem sute de biserici, în timp ce spitalele noastre se închid și școlile stau să cadă! Cine avea nevoie de această măgăoaie? Acolo sînt multe firme

de construcții aducătoare de galbeni în vistieria Patriarhiei, și întreaga afacere înseamnă o minune cerească pentru buzunarele largi ale așa-zisilor credincioși!

Capitalismul ne-a procopsit cu sute de lăcașuri „sfinte”, cu mii de popi leneși și mincinoși, care trebuie să îndemne lumea săracă la supunere și pioșenie și să nu rîvnească la cei bogați, ci să se bucure pentru prosperitatea acestora, deoarece ei vor fi răsplătiți regește, pe lumea cealaltă! Să aștepte!

Peste vreo cincizeci de ani, o dată cu „desecretizarea” documentelor, care ne-au adus dezastrul acestei țări în mod cert, vom asiste la un spectacol similar, la pupat de oase, cu singura deosebire că în loc de moaștele clasice, în racle se vor afla carcacele parlamentarilor noștri dragi, ale căror copite vor atîrna ostenativ din toate calendarele bisericești. Mulțimile se vor închina cu pioșenie în fața fostelor caricaturi, acum fosilizate, crezîndu-le vindecătoare și miraculoase, deoarece aparțineau unor mari „eroi” ai neamului nostru.

Istoria se repetă! Vor lipsi doar sarmalele, care vor fi înlocuite cu alge și șerpi...

Mariana-Aurelia Pleșa

ÎNSTRĂINARE

Ades, cînd stau și mă gîndesc
La clipele demult trecute,
Fără de grijă petrecute,
Cu ochii-n lacrimi mă trezesc.

Văd satul mare și tăcut
Și-mprejurimile din zare,
Printre perdele de uitare
Văd locul unde m-am născut.

Văd codrul verde, bun și drag
Cu freamăt lin ca de poveste,
Ce ascundea prietenește
Copilul într-al vieții prag.

Și riul rece și adînc,
Cu vadul său bătut de turme,
Îl văd la fel, fără să-și curme
Vrăjitul curs din deal în crîng.

Văd casa cu zidul surpat
De timp, de ploii și de uitare,
Sperînd din zori în scăpătare
Să vină cel înstrăinat.

Și-l văd pe tatăl meu bătrîn,
Și-o văd pe mama-ncărunțită,
Plîngînd și așteptînd mîhnită
Ivirea mea la colțul de drum.

Văd moșii care nu mai sînt,
Ce-mi povesteau în fapt de seară
De tinereți de-odinioară
Ca de ceva măreț și sfînt;

S-au dus acolo-n cap de sat,
La cimitirul tot mai mare
Și îmi șoptesc dulcea chemare:
SĂ VII DE UNDE AI PLECAT!

Alexandru Voicu

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Mariana Aurelia Pleșa	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com